

Învăță...

Învăță-te pe tine ca mai apoi să poți învăța pe alții.
Învăță că Dumnezeu e alături de tine în fiecare ceas,
la fiecare pas, nu te poți ascunde de El.
Învăță să-L lași pe Dumnezeu să lucreze prin tine,
nu te chinui singur.
Învăță că prin credință poți muta munții.
lubește pe Dumnezeu cu tot ce ești,
cu tot ce ai și pe aproapele tău ca pe tine însuși.
Învăță să accepți mustrarea, învață din greșelile tale
dar și din greșelile altora.
Învăță să te rogi, stăruiește în rugăciune.
Învăță că fiecare lucru are vremea lui.
Învăță că harul îți este îndeajuns, că atunci când ești slab,
prin El ești tare.
Învăță să binecuvântezi pe dușmani, să încurajezi
atunci când nu mai este speranță.
Bucură-te!
Nu uita minunile lui Dumnezeu.
Învăță să veghezi, să răscumperi vremea.
Învăță să ierți, să dăruiești, să fii bun.
Nu te lăsa biruit de rău, biruiește răul prin bine.
Învăță pe alții calea lui Dumnezeu.
Bizuiește-te pe Dumnezeu! Învăță să nu dai înapoi.
Învăță de la oamenii înțelepți, dar cel mai mult...
învăță de la ISUS !
Cu cât vei ști mai mult, cu atât îți vei da seama
ce mult mai ai de învățat.
Nu uita că nu trebuie să înveți doar ce este bine,
ci să faci binele;
Nu trebuie doar să știi ce e speranța, ci să trăiești
cu speranță.
Nu învăța doar ce trebuie să faci, ci fă ce ai învățat!
Fii un luptător făcând fapte vrednice de pocăința ta!
Aleargă spre țință și nu te da bătut.
Nu uita: „Poți totul în Hristos care te întărește”!

Mărgăritarul

Anul 8, Nr. 23, Septembrie 2009

ISSN 1583-2929

Revista Cultului Penticostal, Departamentul Familii, Tineret, Copii
LUCRAREA CU COPIII - FONDATĂ DE DEPARTAMENTUL COPIII AL REGIONALEI ARAD

Cuprins

Ce se-ntâmplă când îți scade râvna?

Interviu cu pastorul Ioan Bochian

Minciuna la copil

Depresia la copil și adolescent

Folosirea scenetelor în educația creștină

Cum se face un scenariu

Pilda celor poftiți la cină

Mărturie personală - Brebenel Lavinia

Chemată în slujire

Am fost odată ca niciodată...

Nu tăia din caracter!

Interviu cu pastorul Iosif Feher

„Biserica noastră este mândră de copiii ei”

Urcând cu pași mici spre culmi înalte

Concursul biblic „Talantul în negoț”

Concursul „Talantul în negoț”

Ce a însemnat concursul „Talantul în Negoț” pentru mine

Talentul în negoț

Caracteristici psiho-sociale pe etape de vârste școlare

Probleme cu care se confruntă un învățător

de școală duminicală

Te laud

Colectivul de redacție:

Daniela BARBURA
Rodica MITULESCU
Moise ARDELEAN
Samuel MUICA

Design:

petrepdoda@yahoo.com
0723-455561

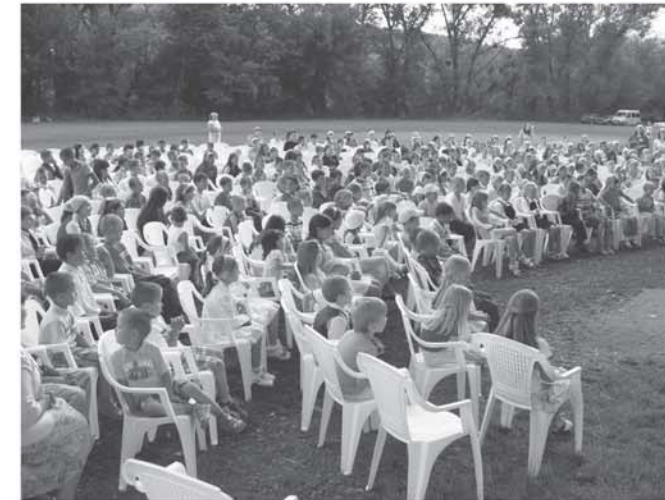
Pentru corespondență, abonamente, comenzi sau alte informații ne puteți contacta la adresa:

BARBURA DANIELA,
str. Duzilor nr. 4, cod poștal 300759,
loc. Timișoara, jud. Timiș
tel.: 0356-105071, 0256-467456,
mobil: 0722-317934;
e-mail: daniela_barbura@yahoo.com

Maranatha!

Cuvântul “**maranatha**” este o expresie siriană care înseamnă: “Domnul nostru vine!”. Era folosită ca un salut în biserica primară. Când credincioșii se adunau, ei nu spuneau “salut” sau “la revedere” ci “maranatha”. Dacă am avea aceeași viziune astăzi, simțământul iminentei întoarceri a Mântuitorului, ar revoluționa Biserica.

LUCRAREA IN DIASPORA ROMANA

16 07 2008 - Evanghelizare pentru copii în Cernăuț, Ucraina; acțiune organizată în parteneriat cu Misiunea Speranța

22 11 2008 - Conferința învățătorilor de copii din Bisericele Penticostale românești din Ucraina, zona Cernăuț

29 11 2008 - Castellon, Spania - conferința învățătorilor de copii din Comunitatea Teritorială Mediterana

07 11 2008 - Elche, Spania
Învățătorii instruiți împreună cu pastorul Bisericii Sion Nicu Mărgăian

03 12 2008 - Castellon, Spania - Învățătorii împreună cu pastorii Mihai Morar și Adi Lațcu. În stanga Dan Silași organizatorul evenimentelor

Ă CÂND ÎȚI SCADE RÂVNĂ?

„Am fost plin de râvnă” - 1Împărați 19:10a, 14a

Interviu cu Pastorul

IOAN BOCHIAN

Președintele Comunității Regionale București

• De cât timp slujiți ca pastor și de când sunteți președintele Comunității Regionale București?

Am fost ordonat ca pastor în urmă cu 20 de ani, respectiv în 1989, iar ca președinte de comunitate am fost ales în 1998, adică în urmă cu 11 ani.

• Ca pastor, care considerați că este rolul educației în biserică și în special al educării copiilor?

Educația creștină sau slujba de învățătură este pusă clar de Domnul Isus în cadrul Marii Însărcinări – „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele*” (Mat. 28:19-20). A face ucenici, a da învățătură din poruncile Domnului, este una din funcțiile de bază ale bisericii. De altfel, este și una din lucrările pe care le făcea Însuși Domnul care era chiar Bunul Învățător, după cum era numit în Evanghelie. Iar pentru că Domnul i-a poruncit lui Petru să pască mielusei, oițe și oi (Ioan 21:15-17), este clar că învățătura și educația creștină erau cuprinse în porunca Domnului Isus. De altfel exegeza textului din Ioan, în limba greacă pune în evidență două verbe diferite – BASKO = A HRĂNI și POIMANO = A PAȘTE, A PĂSTORI, A ÎNGRIJI - traduse în românește prin același verb PAȘTE. Dar BASKO = A HRĂNI este verbul care apare, de două ori din trei, în pasajul menționat mai sus. Dacă mai suntem de acord că a te hrăni, în sens biblic, este a trăi din / cu „orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4:4), este evident că slujba de a da învățătură este de importanță vitală pentru biserică și de aceea Domnul a dorit să accentueze față de Petru importanța acestei lucrări pentru turma sau biserică lui Dumnezeu.

Școala Duminicală, atât pentru adulți, cât și cea pentru copii, are tocmai rolul de a realiza această importantă slujbă a bisericii. Păstorul, conform textului din Efeseni 4:11, trebuie să fie și învățător pentru a-și realiza menirea de ispravnic credincios (vezi și Luca 12:41-48). Deci păstorul are datoria de a organiza în așa fel învățătura în biserică, inclusiv cea pentru copii, astfel încât lucrarea aceasta să se poată exercita potrivit nivelului lor de înțelegere. De aceea, cred că pentru copii, e nevoie de un timp, de un cadru și chiar de lucrători care să asigure că această lucrare este bine făcută în biserică. Școala Duminicală a copiilor trebuie să fie tocmai acest cadru specific, de către oameni cu o chemare și o pregătire specifică și într-un cadru cât mai adecvat.

• Cum funcționează Școala Duminicală în biserică pe care o păstoriți?

La Centrul Creștin Emanuel din București, Școala Duminicală funcționează atât pentru adulți, cât și

pentru adolescenți și copii, încă de la începuturile bisericii, respectiv din 1990. Deși intenționăm ca și pentru adulți să oferim o educație diversificată, respectiv în două sau trei clase paralele, deocamdată facem lucrarea aceasta în plenum bisericii, duminica la Ora de Învățătură, iar miercurea la Studiul Biblic în serial. Școala Duminicală a copiilor, care cred că de fapt vă interesează mai mult, a crescut odată cu biserica, ajungând ca prin anul 2000 să avem vreo șase clase, organizate pe mai multe grupe de vârstă și fiecare clasă cu învățătorii ei. Din nefericire, emigrația ne-a afectat și pe noi și am pierdut câteva familii, astfel că în prezent funcționăm cu patru clase, trei pentru copii și una de adolescenți. Învățătoarele de școală duminicală își desfășoară activitatea sub îndrumarea pastorului și a unui frate din comitet responsabil cu activitățile pentru familie, tineret și copii.

Ca pastor, mă asigur că învățătoarele propuse sunt corespunzătoare și bine pregătite, că au o programă tematică, o planificare calendaristică și chiar un fel de catalog pentru o evidență personală a copiilor, a frecvenței și chiar a progresului educațional reușit de aceștia. Biserica noastră are o viziune pe care o împărtășim membrilor adulți și mi se pare important ca și la nivelul copiilor să se realizeze această viziune.

Responsabilul din comitet este acela care supraveghează ca lucrurile să meargă bine. Desigur și pastorul și biserica au o imagine asupra activităților, prin felul cum se prezintă copiii când au acțiuni în biserică, la program, sau din aprecierile părinților.

• Cum este organizat Departamentul pentru Copii la nivelul Comunității Regionale București?

Trebuie să mărturisesc deschis că în momentul de față nu avem un Departament pentru copii în Comitetul Comunității Regionale București, deși în ultimul an și jumătate au avut loc numeroase acțiuni și foarte interesante, pe plan regional. Până în anul 2007, activitățile Școlilor duminicale pentru copii erau organizate doar la nivelul bisericilor locale. Comunitatea s-a implicat sporadic, prin organizarea unor cursuri de vară pentru învățători, o conferință pentru învățători, câteva acțiuni de evanghelizare pentru copii și cam atât. Dar în viziunea noastră de lucru pentru această perioadă, anul 2008 a fost declarat Anul Creșterii Bisericii Locale, prin patru pârgii – Evanghelizarea, Lucrarea cu copiii, Lucrarea cu tineretul și Lucrarea cu familiile. În acest context, ne-am propus să ajutăm mai mult bisericile locale să dezvolte o lucrare specifică pentru copii, iar organizarea și îmbunătățirea școlii duminicale a copiilor a fost una din primele măsuri pe care ni le-am propus. Am invitat câțiva învățători, mai activi, din bisericile din București și am lucrat împreună la un program anual, în care să atingem câteva obiective: plantarea de școli duminicale pentru copii în bisericile în care nu există, instruirea învățătorilor, schimburi de experiență reciprocă și nu în ultimul rând, acțiuni care să implice direct copiii, pentru a le da acestora simțul apartenenței la comunitate și

ocazia unor competiții care să-i stimuleze. Așa am pornit la drum în 2008, iar ceea ce a rezultat ne-a convins că de fapt nu trebuie să ne oprim, ci să facem ca acestea să devină preocupări permanente.

• **Cunoașteți concursul național pentru copii „Talantul în negoș”? Cum îl apreciați?**

Am aflat desigur despre acest concurs care este și pe agenda de lucru a unor școli duminicale din București. Cred că este un concurs de cunoștințe biblice foarte bun, care provoacă învățatorii și copiii la citirea și chiar studierea mai sistematică a Bibliei, ceea ce nu poate avea decât rezultate benefice. Câteva sugestii pe care le-am avut de făcut le-am transmis personal autorului - cred că în concursul biblic, la nivelul copiilor, trebuie urmărite și evaluate și eforturile formative alături de cele informative.

O sugestie, pe care însă mi-o permit aici, ar fi ca pe viitor, concursul să fie mai adecvat cu titlul și să dea ocazia copiilor, să-și pună chiar talentele lor creatoare în evidență și prin muzică, recitări, desen, lucru manual, etc. Sunt sigur că s-ar declanșa astfel energii spirituale deosebite în folosul copiilor, al bisericilor, și chiar cu efecte în misiunea de evanghelizare a copiilor.

• **Ce părere aveți despre revista „Mărgăritarul”?**

Revista „Mărgăritarul”, după opinia mea, umple un gol în publicistica creștină sau penticostală de specialitate. Aici mă refer la faptul că această revistă reprezintă o tribună la care au acces, din câte am înțeles, toți învățătorii de copii, care au de împărtășit cu ceilalți, noutăți în domeniu, realizări proprii cu grupa sau cu biserica unde slujesc, fotografiile și diverse informații de interes general, care vin în sprijinul muncii pe care aceștia o desfășoară cu grupele de copii. Faceți un lucru deosebit prin această revistă, de folos și necesar. Doresc ca prin harul Domnului, revista să se bucure de viața lungă, dar și de apariții mai dese, de un tiraj mai mare, pentru a ajunge cât mai multe în mâinile celor interesați. Cred că veți găsi metode de popularizare și chiar de atragere a unor abonați fideli - cei care vă apreciază o să vrea să va ajute!

• **Ce părere aveți despre Conferințele regionale pentru învățătorii de copii?**

Dacă mă refer la conferințele pentru învățătorii de copii, organizate de Regionala București, trei la număr până în prezent, pot spune că am o părere foarte bună. Mă refer în primul rând la ele, ca la o sursă de transmitere de informații și noutăți în domeniu, cât și la partășia creștină ce are loc cu ocazia unor astfel de evenimente, care poate genera formarea de noi prietenii și colaborări valoroase în viitor. Cred că dacă lucrurile decurg la fel și la celelalte comunități, o să apară în curând nevoia unei asemenea conferințe la nivel național, poate nu anual, ci la doi sau trei ani odată - ar fi câștiguri care ar merita eforturile de organizare.

• **Am auzit că în anul 2008 ați avut un festival (congres) pentru copii. Cum comentați acest eveniment unic până acum în Cultul Penticostal?**

În 2008, pe 11 aprilie, am avut deja a-II-a ediție a acestui eveniment, pe care l-am numit „Festivalul copiilor și învățătorilor de școală duminicală”. Am decis că numele de festival este mai potrivit decât cel de congres, având în vedere că e o sărbătoare, o bucurie a cântărilor și o întrecere a copiilor creștini, în tot ceea ce știu ei să facă pentru a-L lauda pe Dumnezeu. Premiile oferite, au fost valoroase, zic eu, pe măsura eforturilor depuse atât de învățători, cât și de copii. De asemenea impactul acțiunii în sine, a fost dat de seriozitatea cu care s-au pregătit toți participanții, precum și de numărul mare al celor ce s-au înscris în concurs. Evident, ca la orice activitate de pionierat, sunt multe lucruri de îmbunătățit și noi lucrăm la aceasta, dar suntem mulțumiți să constatăm atitudinea schimbată, a participanților, cât și seriozitatea cu care au privit evenimentul. Toate acestea constituie motive de bucurie, atât pentru mine, cât și pentru echipa cu care am organizat aceste două minunate acțiuni. Așteptăm cu nerăbdare ediția a III-a!

• **Un cuvânt de încurajare pentru învățători și un îndemn pentru păstori.**

În nobila sarcină pe care ați primit-o de la Dumnezeu, aceea de a îndrepta sufletele copiilor spre El, cea mai de folos armă, este rugăciunea, cu ajutorul căreia se câștigă orice bătălie, în mod special, cea pentru sufletele acestor copii încredințați vouă. De aceea nu oboșiți în acest fel de rugăciune, pentru că rezultatele vor întrece cu mult așteptările voastre. Se spune că cineva a avut un vis cu niște îngeri care strângeau rugăciunile în coșulețe de aur și le duceau la tronul lui Dumnezeu. De multe ori coșulețele ajungeau pline sus, altele însă doar cu câteva rugăciuni. Dumnezeu era tare mâhnit când vedea că doar atât de puțini se rugau și El nu avea cui să dea acei munți de binecuvântări pe care dorea să-i trimită pe pământ. Fiți voi beneficiarii acelor munți de binecuvântări și la rândul vostru fiți o binecuvântare pentru alții!

Iar păstorilor le aduc aminte că atunci când ne-a încredințat Domnul turma Sa compusă din mielușei, oițe și oi, în Evanghelia după Ioan 21:15-17, El nu a pus mielușei pe locul trei, ci pe primul loc. Aceasta ne arată că Domnul este foarte interesat de copilași. Nu din pricina lor s-a mâniat Domnul Isus pe ucenicii care au certat pe cei ce aduceau copilașii la El? (Marcu 10:13-16). De aceea implicați-vă frații mei, atât personal, cât și prin colaboratorii cei mai pricepuți pentru că vă asigur că în felul acesta pe de o parte biserica va avea un viitor așa cum vă doriți, iar pe de altă parte Marele nostru Păstor, Domnul Isus se va bucura și va onora slujirea noastră așa cum numai El știe să o facă. Domnul să ne ajute și să ne binecuvânteze! Amin.

MINCIUNA LA COPIL

Dintre trăsăturile negative de caracter mai frecvent întâlnite la copii, preadolescenți și adolescenți, cercetarea psihologică și educațională a studiat cu deosebire minciuna, capriciile, încăpățânarea, negativismul, timiditatea, reliefând cauzele acestora și modurile de combatere a lor. **Minciuna**, în sens larg, acoperă o gamă largă de comportamente, de la o simplă opțiune nonconformistă între realitate și ficțiune, până la abatere deliberată. În sens restrâns, etic, minciuna este o afirmație falsă, cu scopul de a induce în eroare, provocând prejudiciu de ordin moral / material altuia și aducând beneficiu autorului ei.

Nu trebuie confundată minciuna cu eroarea. Copilul poate comite multe greșeli prin neînțelegere, denaturează adevărul dar nu intenționat, ci din ignoranță. El poate deforma însă în mod voluntar realitatea, dar ca un joc, prin libera exprimare a imaginației sale. Astfel, el construiește o lume imaginară, miraculoasă, știind foarte bine că adultul nu se lasă înșelat de invențiile sale.

Conform unor teorii psihologice, dacă prima minciună a copilului este încununată de succes, ea reprezintă prima experiență care dovedește că părinții / adulții, nu sunt atotștiutori. Acest lucru este realizat de regulă în al doilea an de viață și reprezintă un moment crucial în ceea ce privește viziunea pe care și-o fac copiii asupra sinelui.

Copilul poate minți pentru a înșela pe adult, pentru a-i atrage atenția, admirația sau simpatia. Asemenea cazuri nu sunt rare și se întâlnesc mai ales la copiii obișnuiți să fie alinați, fetițele practicând acest fel de minciună mai mult decât băieții.

Copilul poate minți și pentru a provoca milă, și va minți cu atât mai mult, cu cât metoda va da rezultate. Există copii care mint ca să se apere când sunt bătuti sau acuzați. Copilul poate minți pentru a se răzbuna, pentru a obține obiectul dorit, pentru a-și trăda grupul, sau pentru a-i imita pe adulți.

Copilul până la 6-7 ani este un pseudomincinos, care trăiește într-o lume proprie, având sensuri simbolice, inaccesibile adultului. Până la această vârstă copilul își poate manifesta imaginația prin fabulație, care nu trebuie confundată cu minciuna. Când jocul acesta produce obișnuință și aduce avantaje copilului, atunci ridică semne de întrebare.

Copiii cu vârste cuprinse între 7-12 ani înțeleg atât ce este minciuna, cât și latura morală negativă a

acestui comportament. Totuși, copiii pot continua să mintă pentru a testa regulile și limitele impuse de adulți. La această vârstă regulile sunt foarte importante, astfel încât trișatul devine mai puțin important. Teama că părinții le vor dezaproba obiceiul îi va descuraja să mintă.

Preadolescenții folosesc ca formă a minciunii lăudăroșenia, pentru a câștiga aprobarea și admirația colegilor. La puberi și adolescenți, minciuna începe să devină mai puțin subtilă și mai densă ca autoapărare, crește în general tendința spre chiul, întârziere, uitatul acasă al temelor, ceea ce echivalează cu creșterea relativă a conduitelor de înșelătorie.

Încadrarea minciunii comise de copil într-un anumit tip:

- **minciuna de apărare** emană din teama copilului de pedeapsă. Pentru a preîntâmpina o minciună de acest gen, trebuie stimulată sinceritatea deplină a copilului, precum și certitudinea că, recunoscându-și culpa, îi este diminuată pedeapsa;

- **minciuna de independență** izvorăște din dorința copilului de a-și apăra micile sale secrete. Respectând dreptul elementar la o anumită intimitate al oricărei ființe umane, inclusiv în perioada infantilă, adultul poate evita acest fenomen;

- **minciuna de seducție** apare când copilul, simțindu-se complexat din diverse motive, apelează la tot felul de subterfugii, născocind întâmplări, situații, dar și atribuindu-și diferite calități care îl valorizează în fața copiilor, prietenilor, pentru a face o impresie bună și a atrage considerația lor. Se recomandă utilizarea diverselor ocazii prin care să se obțină mici succese, pentru a-i consolida încrederea în sine;

- **minciuna de agresivitate** este specifică aceluia copil care se simte marginalizat. El minte în semn de protest și pentru a atrage atenția adulților, fiind convins că îi rănește prin fapta sa reprobabilă.

Motive pentru care mint copiii:

- **din neștiință:** copiii au întotdeauna răspuns la toate întrebările. În felul lor personal găsesc explicații pentru lucrurile și întâmplările cu care intră în contact și cu candoare dau explicații originale care ne fac să râdem.

- **de frică:** dacă a greșit, dacă nu a respectat vorbele părinților sau dacă așteptările familiei sunt prea mari în comparație cu posibilitățile micuțului, pentru a scăpa de pedeapsă, singura soluție găsită de copil este minciuna.

- **pentru a atrage atenția:** indiferent de ce spune sau în față cui o spune, copilul minte cu scopul de a fi în centrul atenției.

- **de rușine:** în cazul în care situația materială sau familială nu este prea grozavă, copilul poate ajunge să își construiască în fața celorlalți o altă viață, mai bună.

- **au imaginația și creativitatea foarte dezvoltată:** mulți copii „mint” frumos. De fapt, ei sunt inventivi, doresc să ne impresioneze și să ne binedispună. Ei cred ceea ce spun, nu uită șirul întâmplărilor și construiesc adevărate povești despre prietenii lor imaginari, despre jucăriile lor sau personajele preferate din cărți sau desene animate.

Cum îl recunoști pe cel care minte?

Cel care minte își face griji și se simte vinovat, deseori își atinge buzele, semn că a spus ceva rău. Ocolește privirea celui cu care vorbește, de obicei se uită către dreapta. Acesta este un semn tipic pentru muștrarea de conștiință. Un alt semn este dacă își atinge de multe ori nasul. Este realitate faptul că nasul se umflă în situație de stres cauzat de minciună. Corpul pompează mai mult sânge în vene, ca și în timpul sportului, astfel nasul se mărește foarte puțin.

Sfaturi pentru părinți

Reacția părinților și a anturajului va fi hotărâtoare pentru modul în care vor evolua evenimentele. Trebuie găsit echilibrul între un comportament prea credul, prea tolerant, care lasă copilul să se obișnuiască cu acest gen de discurs, și un comportament prea sever, care îl poate face să inventeze a doua minciună, care să o justifice pe prima.

În cazul în care copilul fabulează fără alt scop, decât acela de a deveni interesant sau pentru a se juca cu imaginația sa, nu trebuie să-l împiedicați. Aceasta nu este o minciună și nu trebuie tratată astfel. El știe bine în fond că nu-i credeți cu adevărat istoriile, vrea doar să vă ocupați de el, să îl admirați. Și atunci puteți foarte bine să intrați în jocul lui, făcându-l să înțeleagă că nu sunteți păcălit, folosind condiționalul.

Nu mințiți niciodată în fața copilului și nu-l mințiți niciodată. Acest lucru înseamnă, spre exemplu, să nu îi spuneți controlorului, de față cu copilul, că acesta are patru ani, când, de fapt, el are cinci, nu spuneți copilului că peștișorul lui a plecat în vacanță, când, de fapt, l-ați găsit cu burta în sus. Cât despre minciunile pe care i le spuneți, crezând că la vârsta lui nu trebuie să cunoască anumite adevăruri, să știți că-i fac mai mult rău, decât un adevăr bine gândit.

O atitudine care nu e indicată constă în a lăsa copilul să înțeleagă, atunci când nu sunteți sigur de ceva, că ar fi avut posibilitatea să mintă. De exemplu, dacă îl întrebați: „Ai luat o bancnotă de 5 lei din portofelul meu?”, „Nu, mami!”, „Ești sigur că nu mă minți?”. În cazul în care copilul minte, el nu-și va

schimba versiunea la întrebarea a doua. Dacă spune adevărul, se va simți rănit că nu a fost crezut și-și va spune că ar putea la fel de bine data viitoare să ia bancnota și să vă spună că nu a luat-o. Într-un astfel de caz, mai ales dacă nu sunteți sigur pe dumneavoastră, este mai bine să aveți încredere în el.

Nu este indicat să urmăriți copilul până în pânzele albe pentru a-l forța să mărturisească adevărul. Copilul care a mințit o dată, va reveni rareori asupra acestei minciuni. El va prefera, mai degrabă să inventeze o a doua minciună pentru a o proteja pe prima și să se încurce din ce în ce mai mult în propriile minciuni. Din orgoliu, pentru a câștiga, se afundă încontinuu, împotriva oricărei evidențe. Pentru a-l învăța să nu mintă, nu trebuie să-l faceți cu orice preț să-și recunoască greșeala. Mai mult, el vă va fi recunoscător dacă-l lăsați să-și salveze onoarea și dacă nu dramatizați situația. Rămâne ca dumneavoastră, adultul, să spuneți: „De acord, pentru moment să ne oprim aici. Poate că într-o zi îmi vei spune ce s-a întâmplat cu adevărat. Ți-am iertat greșeala, dacă ai făcut-o, și iartă-mă că te-am bătut dacă nu ești vinovat.” Felicități-l de fiecare dată când are curajul spontan de a veni să vă spună: „Mama, am greșit.”

Dacă sunteți prea sever, copilul își va spune că mai degrabă era să mintă. E bine să vă întrebați de ce a simțit copilul nevoia să mintă, deși nu-i place s-o facă și, mai mult, minciuna îi accentuează sentimentul de vinovăție. Trebuie să știți că a minți nu este plăcut pentru copil. Pentru ca el să nu mai continue, este de ajuns să-l convingeți că va fi mai bine pentru toată lumea dacă va spune adevărul. Dacă vă pedepsiți copilul prea des și prea dur, el va prefera să mintă, pentru că lucrul acesta „nu poate fi mai rău”.

Ca părinte, să nu aveți așteptări nerealiste de la copil, deoarece acestea îl vor încuraja să mintă ca să vă obțină aprobarea și să se ridice la nivelul dorințelor dumneavoastră. Niciodată să nu îi promiteți copilului că dacă va spune adevărul, nu va fi pedepsit, și apoi să îl pedepsiți. Cu siguranță își va pierde încrederea în dumneavoastră și rezultatul va fi exact invers.

Dacă doriți să eliminați minciuna din viața copilului, încercați să fiți cât se poate de sincer cu el, indiferent de situație, încă de mic, să îi câștigați încrederea și mai ales prietenia. Învățați-l că minciuna nu este bună și că nu îi va aduce nici un beneficiu.

Oricare manieră de rezolvare alegeți, să vă amintiți mereu că adolescentul sau copilul trebuie să nu fie jignit și are nevoie de foarte multă dragoste, care să fie oferită cu măsură. Să nu uităm că la baza dragostei a stat dintotdeauna conceptul de sinceritate.

Prof. Editha Coșarbă
Psihopedagog

DEPRESIA la copil și adolescent

**„O inimă veselă înseninează fața,
dar când inima este tristă,
duhul este mâhnit.” (Pv.15:13)**

Se vorbește mult în ultimul timp despre „criză”, fie ea economică, financiară, morală sau spirituală. Însuși procesul de dezvoltare normală a individului trece printr-o „*perioadă de criză*”, aceasta fiind perioada pubertății și a adolescenței care face tranziția de la copilărie la maturitate.

Pentru a-i putea înțelege mai bine pe adolescenți vreau să menționez câteva particularități ale perioadei pubertale și ale adolescenței recunoscută ca o „*perioadă de probă*” a rezilienței (sau rezistenței) individului la nivel emoțional-afectiv inițial, apoi la nivel cognitiv. Acum au loc multiple transformări biologice și psihologice (spirituale și sociale): în perioada pubertală predomină modificările corporale și sexuale, iar în perioada adolescenței modificările psihologice. Se dezvoltă *capacitățile specifice umane* și anume: capacitatea de autoreflexie, a conștiinței de sine, de a se transcende pe sine, de a percepe și de a opera cu valorile universale. La vârsta de 12 ani se dezvoltă gândirea abstractă prin prisma căreia adolescentul încearcă „să înțeleagă” lumea, regulile, legile și valorile care o guvernează, căutând un sens în viață. Este perioada în care se maturează *discernământul* persoanei, astfel că în jurul vârstei de 14 ani are capacitatea de a înțelege consecințele acțiunilor sale. În procesul de *identificare a eu-lui*, puberul trece

printr-o *fază de individualizare* în care este opoziționist, negativist, se opune lumii pentru a se diferenția de ea, caută modalități de a ieși în evidență, de a fi diferit/original. Se poate identifica și diferenția la nivel *corporal* (prin coafură, vestimentație), *psihologic* (prin „felul de a fi” în societate) și *spiritual* (prin accesul la valorile universale a căror alegere îi vor defini personalitatea). Apoi trece printr-o *fază de „împăcare cu sine”*, de acceptare a tuturor caracteristicilor sale. Când acest proces de *integrare-armonizare* suferă disfuncții, poate afecta structurarea personalității și apariția devierilor comportamentale.

Depresia este una din cele mai frecvente tulburări care afectează această categorie de vârstă, și nu numai! Datele epidemiologice variază în diferite studii, incidența episodului depresiv major fiind de 4-8% în comunitățile de adolescenți și școli, dar 30% dintre adolescenți au cel puțin un simptom depresiv. Suicidul a crescut ca frecvență în ultimele decenii (în special în țările vestice) la categoria de vârstă 15-24 ani, reprezentând a doua cauză de deces după accidente. România se află într-o zonă de mijloc printre țările europene în ce privește rata de suicid, în perioada 1988-1997 înregistrându-se 961 sinucideri la adolescenți (15-19 ani). Este mai frecvent la băieți, care aleg metode violente (împușcare, spânzurare), în timp ce fetele aleg intoxicația cu medicamente sau aruncarea de la înălțime (la fete e mai frecvent parasuicidul în care intenția nu este de a muri, ci de a atrage atenția anturajului).

Conform ghidului de diagnostic DSM-IV, *episodul depresiv major* trebuie să întrunească următoarele criterii: cel puțin 5 din următoarele simptome au fost prezente aproape zilnic pe o perioadă de cel puțin 2 săptămâni și reprezintă o modificare de la nivelul anterior de funcționare:

- dispoziție tristă, depresivă;
- scăderea interesului sau plăcerii pentru aproape toate activitățile;
- modificarea apetitului sau a greutatei corporale (creșterea/pierderea în greutate);
- tulburări de somn (insomnie/hipersomnie);
- agitație sau lentoare psihomotorie;
- oboseală sau lipsă de energie;

- sentimente de inutilitate sau de vină excesivă / inadecvată;

- scăderea capacității de a gândi sau de a se concentra, indecizie;

- gânduri recurente de moarte, ideeație suicidală sau tentative de suicid.

O particularitate a depresiei la copil este mascarea simptomatologiei cu manifestări comportamentale sau somatoforme („*depresie mascată*” de agresivitate sau diverse acuze somatice: dureri de cap, de stomac). Doar la vârsta de 6 ani copilul spune că „este trist”, deși a trăit acest sentiment și anterior.

Preșcolarul: este apatic, refuză alimentația, ușor iritabil, plânge ușor, nu se joacă cu ceilalți copii, jocul e distructiv, aruncă tot, rupe, sparge, stagnează în greutate, uneori este cu enurezis/encomprezis (eliminarea repetată de urină, respectiv fecale în locuri inadecvate: în pantaloni sau în pat, după vârsta de 5 ani).

Școlarul: inițial apar simptome psihosomatice (cefalee, dureri abdominale), scade puterea de concentrare a atenției, scad performanțele școlare, apare refuzul școlar, pare „*fără chef*”, preferă să stea singur, uneori devine violent, țipă, spune că „se plictisește”, pare fără energie și vitalitate. Frecvent

anxietatea însoțește depresia la această vârstă. Tentativele de suicid sunt foarte rare, dar dacă este întrebat spune că vrea să moară.

Adolescentul: simptomatologia este adesea similară cu a adultului. Poate recunoaște că este trist, se plânge de pierderea interesului pentru activități care-i plăceau anterior, lipsa bucuriei, lipsă de energie, tulburări de somn și apetit, lipsă de speranță. Este îngrijorat de aspectul fizic și foarte sensibil la respingere sau eșec, ideile de suicidare sunt frecvente. Este iritabil, cu gesturi autoagresive: consum de alcool, droguri.

Perioadele de tristețe fac parte din viața fiecărui om normal, dar când simptomele depresive persistă un timp îndelungat și intensitatea lor afectează funcționarea socială/profesională, este nevoie de tratament de specialitate (psihoterapie și tratament medicamentos).

Menirea celor ce îngrijesc acești copii (părinți și învățători) este de a-i direcționa pe *calea cea bună*, de a le îndrepta atenția spre Domnul, căci atunci „*când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie...*” și de a-i ajuta în procesul de *identificare a eu-lui spiritual*, aderând la Adevăratele Valori. De cele mai multe ori acești copii cresc și se dezvoltă într-un mediu familial disfuncțional sau chiar patologic, iar responsabilitatea învățătorului se dublează.

Ca instructori spirituali ai acestor personalități în formare, aveți o slujbă foarte importantă cu răsunet peste ani, până în veșnicie!

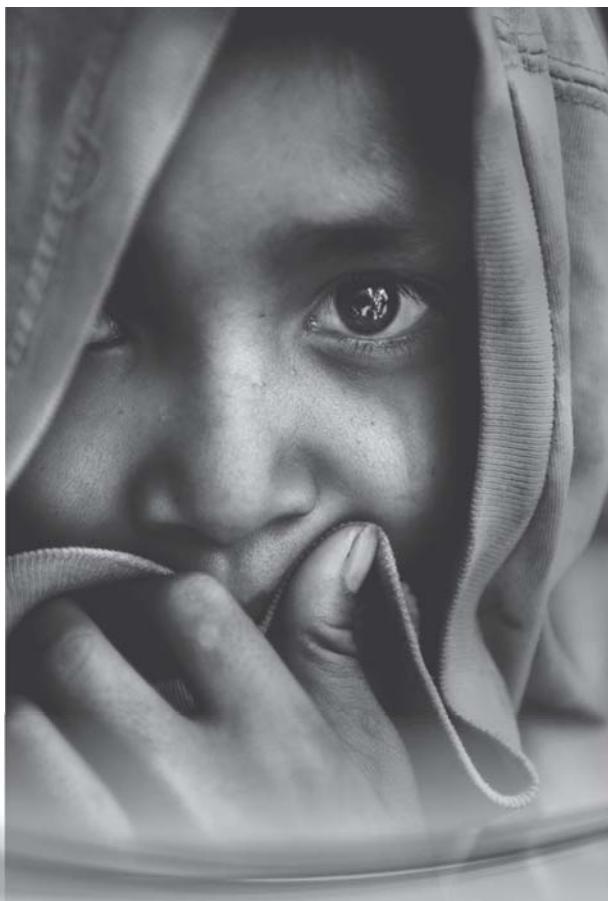
„*Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după Legea Domnului!*”

Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor...” (Ps.119:1,2)

BUCURAȚI-VĂ TOTDEAUNA ÎN DOMNUL!

Nedela Simona

Medic rezident - psihiatrie pediatrică

Folosirea scenetelor în EDUCAȚIA CREȘTINĂ

Prințul Hamlet din opera lui Shakespeare, pentru a-l determina pe rege să-și dezvăluie propria vină de a-l fi ucis pe tatăl său, a angajat o trupă de actori care să joace scena crimei în fața regelui. „*Sceneta este lucrul – zise prințul – cu care vom atinge conștiința regelui*”.

Ca metodă de predare pentru educatorii creștini, **sceneta** (dramatizarea) prezentată în clasă, nu va fi folosită să provoace o conștiință vinovată, ci va stabili cadrul pentru cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu; iar prin această cunoaștere, Duhul Sfânt le va atinge conștiința.

Orice învățător cu experiență cunoaște faptul că elevii, învață cel mai bine atunci când sunt implicați **în mod activ** în procesul învățării. Ce cale mai bună de a-i învăța despre viața personajelor Bibliei, decât aceea de a le permite să joace rolul lor într-o scenetă. Prin intermediul dramatizării, copiii pot să practice aplicarea adevărilor biblice, în situații simulate în sala de curs. Adesea, chiar atitudini și sentimente ascunse pot ieși la iveală, atunci când un elev intră în pielea unui personaj din scenetă.

Scopul tău principal în folosirea scenetelor trebuie să fie învățarea unui adevăr biblic.

Ai avut vreodată dificultăți în a explica, în termeni pe care copiii să-i înțeleagă, concepte mai abstracte, cum ar fi dragostea, dărnicia, bunătatea, bucuria? Fără îndoială că te-ai trezit descriind o situație cum ar fi aceea din cadrul unei familii, care

se bucură de un eveniment acasă, împreună, apoi le-ai cerut copiilor să se imagineze ca făcând parte din acea scenă. De ce nu i-ai lăsa să facă parte din acea scenă, jucându-și rolul? Procentajul reținerii conținutului lecției va crește în mod considerabil.

Te rog să nu tragi cortina asupra clasei, considerând că ei nu vor fi în stare să facă o lucrare extraordinară, ca un teatru. Metodele de dramatizare pe care le vom sugera în continuare, sunt lucrări simple, care clarifică adevărul Bibliei și promovează **învățarea prin implicare**. Posibil că tu deja folosești unele din aceste metode fără să știi că ele sunt o formă de dramatizare.

DRAMATIZĂRI PENTRU COPIII MICI

Ai cumva în sala pentru preșcolari un loc în care sunt jucăriile, bucătăria și dormitorul păpușii? Apropie-te și ascultă-i pe copiii când se joacă: „*Acum tu ești mama iar eu sunt tata*”. Ei își dramatizează singuri propriul rol și îl prezintă întocmai ca și actorii adevărați. Dar, sceneta lor ar fi mult mai eficientă dacă te-ai așeza între ei și le-ai orienta conversația spre scopul lecției din acea zi. „*Jeni, hai să zicem că tu ești mama, iar Robi și Mihai sunt cei doi copii ai tăi. Ei se bat pentru o jucărie. Ce poți să le spui despre felul cum trebuie să împartă jucăriile între ei?*” În același fel poți proceda când ei se joacă cu cuburile sau cu lădița de nisip. Asigură-le mici figurine cu care pot să-și dramatizeze povestirile.

Într-o memorabilă duminică dimineața, o parte din preșcolarii de cinci ani, stăteau într-o „corabie”, confecționată din cuburi mari, iar cei care nu erau în corabie, stăteau în jurul corabiei, fluturând bucăți de pânză în toate direcțiile, pentru a simula valurile. Marinarii speriați, vâsleau cu putere pentru a-și salva viețile, în timp ce luminile din tavan se stingeau și se aprindeau, ca fulgerele. La punctul culminant am intervenit, explicând că așa trebuie să s-au simțit și ucenicii, pe când Isus dormea în timpul acelei furtuni, după cum ne relatează Biblia. Înfricoșați, ucenicii L-au trezit pe Isus: „*Hai, trezește-te*”, ceea ce Isus a și făcut. Apoi El și-a ridicat mâinile și a potolit valurile furioase. Întreg *echipajul* s-a minunat de puterea Dumnului Isus.

Ce pregătire și ce echipament au fost necesare? Niște draperii mai vechi de acasă; vreo 10-12 cuburi din carton (confeccionate din cutii de lapte goale, lipite între ele cu hârtie adezivă) și câteva cuvinte pregătitoare date celui care a jucat rolul lui Isus, pentru a știi cum să acționeze. Fără alte cercetări, texte de învățat, sau mame supărate că trebuie să pregătească costume. Doar o simplă dramatizare!

Ai în clasa ta niște marionete? Nu ar fi rău să ai întreaga gamă, obținută de la firme specializate și folosite de păpușari antrenați, dar copiii mici (preșcolarii), nu au nevoie decât de niște păpuși, un spătar de scaun și o idee. Așează-te printre câțiva preșcolari și direcționează-le joaca spre tema de zi.

„Ionică, păpușa ta poate fi Iosif. Ce ar spune el fraților săi care au fost răi cu el? Cum ar putea el să-și arate dragostea față de ei?”

Dacă intenționezi să confecționezi sau să cumperi câteva marionete pentru clasa ta, cele mai potrivite pentru acest fel de activități ar fi marionetele oameni. Este bine să aveți o scenă simplă, dar nu obligatoriu.

Poate că dramatizarea cel mai des întâlnită în cazul copiilor mici, este cea care dezvăluie o povestire biblică. Aceasta poate fi pregătită din timp, cu grijă, după cum o dorești, sau, poate fi simplă și spontană. Mai întâi relatezi istorisirea și apoi folosești dramatizarea ca un instrument de recapitulare. Stabilești rolurile și distribuie costumația din timpurile Bibliei (simplă, păstrată la îndemână pentru astfel de activități). Apoi relatezi din nou povestirea ca și cum ai povesti o scenetă, oferindu-le copiilor ocazia de a-și juca rolul în mod spontan. În cazul în care clasa este mai numeroasă, atunci se poate împărți în două grupe care să-și joace rolul pe rând, fiind atât actori, cât și spectatori. Recuzita simplă, poate adăuga mai multă valoare scenetei. Costumele pot include: robe, prosoape, eșarfe.

DRAMATIZĂRI PENTRU COPIII MAI MARI ȘI PENTRU ADOLESCENȚI

Copiii mai mari și adolescenții au tendința de a se inhiba și de a fi timizi, rușinoși, în fața colegilor de clasă. Acești elevi au nevoie de mai multă încurajare și punere în scenă decât colegii lor mai mici, mai puțin inhibați.

Pantomima este un mod diferit de a juca un rol din povestire. În timp ce învățătorul repovestește istorioara, elevii mimează acțiunile fără dialog. Exersarea comunicării prin gesturi și prin expresii poate ajuta tinerii să învețe cum să-și împărtășească ideile cu alții. Unii învățători au folosit o scenă specială pentru siluete, plasând interpreții între un cearșaf alb și o sursă puternică de lumină. Audiența este așezată pe partea opusă a cearșafului și poate vedea doar siluetele celor care interpretează. Recuzita pentru o astfel de interpretare poate fi făcută din simple decupaje din carton.

Jucarea unui rol ajută elevii să se pună în pielea altui personaj și te ajută pe tine ca învățător să cunoști atitudinile și simțămintele elevilor tăi. „Marco, tu vei fi tatăl fiului risipitor. Iosif, tu vei fi fiul. Fiul, vine la tatăl său să-și anunțe intenția de a părăsi casa părintească și pentru a-și cere partea lui de avere”. Învățătorul îl va ajuta pe Marco și pe Iosif să rostescă dialogul, urmând faptele relatate în Biblie, apoi dezvoltă personajele punând întrebări ajutătoare: „Marco, care sunt sentimentele tale cu privire la fiul tău, în momentul acesta? Ești supărat pe el? Ești trist că pleacă? Iosif, ce părere ai despre intenția ta? De ce vrei să-ți părăsești familia?”

Jucarea unui rol poate fi de folos în rezolvarea

problemelor interpersonale. Elevii aflați în situații contemporane simulate, pot fi solicitați să interpreteze astfel de roluri pentru a experimenta un punct de vedere diferit. „Maria, tu vei fi fiica care dorește să meargă la o petrecere nocturnă, în casa unei fete, pe ai cărei părinți mama ei nu îi cunoaște. Ioana, tu vei fi mama care nu are încredere să-și lase fata să meargă la o petrecere nocturnă în casa unor necunoscuți. Fiecare din voi să-și exprime punctul de vedere, apoi inversați rolurile și exprimați punctul de vedere văzut de cealaltă parte”.

Citirea pe roluri - în grupuri sau individual, este mai mult decât o simplă recitare. Semnificația piesei care se prezintă trebuie discutată și înțeleasă în scopul accentuării corecte a propoziției și o bună inflexiune a vocii. Este binevenită abilitatea de a citi cu voce tare, precum și durata atenției, cel puțin la fel de lungă cu durata piesei. Arta de a vorbi în cor (folosită mai rar) este o întrepătrundere între jucarea unei scenete și cântarea unui imn, incorporând câte puțin din fiecare activitate. Cheile spre o prezentare de succes sunt: alegerea unui material care să fie înțeles de elevi, repetiția suficientă pentru a crea îndemânare, nu plictiseală, precum și menținerea unui spirit de echipă.

Scenetele sunt adesea considerate ca cea mai bună modalitate de a bine-dispune în timpul pauzelor, în aer liber, în tabere. Puțini lideri de tineret ar putea supraviețui fără ajutorul unei scenete umoristice, care de obicei implică spumă de ras și găleți cu apă rece. Dar scenetele pot fi mult mai folositoare. Tehnic vorbind, o scenetă este o improvizare pentru a ilustra un concept. În mod tradițional, unui grup de elevi i se încredințează o idee și li se dă libertate de acțiune să-și dezvolte prezentarea proprie, scriindu-și propriul dialog și acțiuni. Prezentarea durează doar câteva minute și trebuie folosiți termeni concreți.

Învățătorii, pot folosi această metodă încredințând grupurilor de tineri să illustreze scopul lecției. „Ana, grupul tău va prezenta povestirea cu Samariteanul milostiv, într-un cadru contemporan. Schimbați personajele, ca să reprezinte personaje din zilele noastre, dar să nu deviați de la tema originală”. Sau, permiteți grupului să prezinte o idee în stil personal. „Mihai, grupul tău va ilustra ideea de iertare. Totul se va petrece într-un cadru școlar, la liceu”.

Activitățile de genul acesta vor testa nivelul de înțelegere la care au ajuns elevii tăi. Cel mai eficient test însă, care atestă faptul că elevii tăi „au prins” ceea ce tu i-ai învățat, este să spună cu cuvintele lor adevărul lecției din acea zi.

Narațiunea este una din cele mai vechi metode de dramatizare. Voi practicați această artă de fiecare dată când relați o lecție biblică sau o ilustrație din zilele noastre, folosite pentru a sublinia adevărul Bibliei. Elevii mai mari, posibil că și-au însușit unele aptitudini, doar urmărindu-vă la lecție. Inflexiunile vocii, gesturile, folosirea costumației sau a recuzitei,

dialogul, contactul vizual sau alte îndemânări, îi va amprunta în timpul cât ați fost împreună.

Copiii le place mult să spună povestiri, adesea chiar să le înflorească cu detalii personale. Copiii mai mari însă au o imaginație mai inhibată,

dar sunt capabili să repovestească în cele mai mici detalii o povestire pe care au ascultat-o (așa cum părinții recunosc din povestirea copiilor, care le e programul TV favorit).

Elevii mai mari, care au o anumită îndemânare, pot fi încurajați să repovestească povestirea, ca un mod de recapitulare pentru restul clasei, în timp ce tu ești atent la acuratețe. Un grup de elevi mai mari, ar putea prezenta o povestire unei clase mai mici, folosind metoda narațiunii sau pantomima.

Copiii se bucură în mod special să prezinte o povestire sau un personaj biblic în forma unui **interviu radio sau TV**. Intervipurile, talk-show-urile,

game-show-urile sau reclamele pot ca să fie atât modalități instructive, cât și plăcute de a prezenta lecția. Scenariile, microfoanele (reale sau nu) reportofoanele sau alte recuzite de scenă vor face ca dramatizarea să prindă viață. Apostolul Pavel ar putea fi intervievat în cadrul unui program care prezintă călătoriile lui misionare, ca un documentar sau pe baza imaginilor proiectate. Bătălia dintre David și Goliat ar putea fi prezentată printr-un reporter la fața locului care ia interviuri la competitori.

Îndrăznește și experimentează una din ideile care ți-au fost prezentate. Nu te crampona prea mult de costumație sau recuzite, ca să nu pierzi ideea de bază. Scopul principal în folosirea dramatizărilor trebuie să fie învățarea unui adevăr biblic. Păstrează conceptul clar, lucrarea simplă și copiii activ implicați și vei ajunge să vezi beneficiile dramatizării în clasa ta.

Traducere din revista „*Evangelizing Today's Child*”
Mitulescu Rodica, Biserica Poarta Cerului Timișoara

CUM se face un SCENARIU

Rolul folosirii teatrului: omul se descoperă pe sine în personajele de pe scenă și intervine rolul moralizator al teatrului; în plus el învață mult mai ușor în acest fel. Textul biblic îndepărtat de contextul vremii actuale poate fi adaptat și pus într-o lumină vie și ușor de înțeles pentru oamenii vremurilor noastre - Domnul Isus a folosit pildele în același scop de a facilita înțelegerea ascultătorilor.

Punctul de plecare poate fi:

- un text biblic;
- o întâmplare care să susțină o învățătură biblică.

Când scriem o scenetă trebuie să avem în vedere:

- publicul pentru care gândim sceneta (creștin sau necreștin);

- scopul urmărit: îmbărbătare sau evanghelizare;
- vârsta copiilor care vor interpreta rolul;
- tipul (sceneta sau teatru de păpuși);
- locul în care se va juca (pentru decor) și spațiul de desfășurare (intrări și ieșiri).

Elementele operei dramatice:

- **decorul și atmosfera;**

- **costumația;**

- **indicațiile scenice sau jocul de rol;**

- **personajele;**

- **structura operei dramatice:**

o **actul** = principala împărțire a unei piese de teatru delimitată de o ridicare și o lăsare de cortină; subdiviziune a unei piese de teatru care cuprinde mai multe scene. Acțiunea dintr-un act se desfășoară într-un singur loc; fiecare act începe cu indicațiile de decor redată în paranteză.

o **scena** = subdiviziune a unui act delimitată prin

plecarea sau intrarea unui personaj sau de modificarea locului și a timpului acțiunii. Începutul fiecărei scene prezintă personajele participante.

o **replica** = fiecare intervenție a unui personaj însoțită și de numele personajului.

- **modalități de comunicare în opera dramatică:**

o **dialogul** = discuția dintre personaje; se realizează prin înlănțuirea replicilor și trebuie să asigure înaintarea acțiunii.

o **monologul** = intervenție amplă a unui personaj prin care își comunică direct gândurile sau informează asupra altor fapte petrecute în afara scenei.

Sfaturi:

o sceneta biblică e bine să fie presărată cu melodii creștine pentru a evita monotonia și pentru a transmite și într-un alt mod mesajul. În plus, permite destinderea atât a copiilor actori, cât și a publicului;

o se poate folosi un fundal muzical;

o învățați-i pe copii să stea întotdeauna cu fața la public sau măcar într-o parte, niciodată cu spatele;

o împărțirea rolurilor trebuie să țină seama de abilitățile copiilor și chiar de posibilitatea lor de a interpreta un anumit rol;

o repetițiile trebuie să fie făcute pe cât posibil în locul în care se va desfășura sceneta pentru a gândi bine intrările și ieșirile, jocul de scenă al actorilor trebuie îndrumat de către învățător și este recomandat să faceți cel puțin 2 repetiții cu costumație și decor;

o este bine să gândim și un sufleur care să-i poată ajuta pe copii ori de câte ori este nevoie.

Nadia Avram

Pilda

celor poftiți la

CINĂ

LUCA 14:15-24

**Dramatizare într-un singur act
și 3 scene**

PERSONAJELE: Menajera, Trimisul,
Șeful, Invitatul 1, Invitatul 2, Invitatul 3 și
Cei de pe drumuri care iau parte la cină

Scena 1 (în camera de oaspeți menajera face ultimele aranjamente pentru petrecerea care se pregătește)

Menajera: Vai de mine, trebuie să mă grăbesc, într-o oră începe petrecerea și totul trebuie să fie impecabil... Șeful meu a pregătit o adevărată petrecere pentru toți angajații firmei.

Trimisul (intră și-o aude pe menajeră vorbind): Bine că te văd... Este totul aranjat? Șeful m-a trimis să-i aduc pe oaspeți ... Dar... ce-i cu tine? Îmi pari cam îngrijorată...

Menajera: Da sunt ... crezi că va ieși bine? Va fi oare șeful mulțumit?

Trimisul: Sigur, fii pe pace! Totul o să iasă perfect! Vei vedea! Gata eu plec, nu vreau să întârzii... (iese)

Scena 2 (trimisul ajunge la primul dintre invitați)

Trimisul: Bună seara doamnă scumpă! Cina este gata, șeful vă invită să luați parte împreună cu el la petrecerea pregătită anume pentru dumneavoastră... Sunteți așteptată!

Invitatul 1: Vai de mine – acum îmi amintesc de invitație, dar n-o pot onora... Spune-i șefului că tocmai mi-am cumpărat o casă de vacanță la Mamaia și trebuie să o văd. Îmi pare rău – poate altădată ... (închide ușa, trimisul rămâne meditănd).

Trimisul: (vorbind singur) Altădată...? Când altădată...? Unde ai mai pomenit tu șef care să dea o masă pe banii lui, nu pe ai firmei, pentru toți angajații? Asta era șansa ta stimată doamnă, singura ta șansă. Dar mi-e teamă că tocmai ai pierdut-o. (se îndreaptă spre un alt invitat)

Trimisul: Bună seara domnule! Cina este gata, șeful vă invită să luați parte împreună cu el la petrecerea pregătită anume pentru dumneavoastră ... Sunteți așteptat!

Invitatul 2: O ... da ... știu despre asta, dar vezi tu, tocmai mi-am cumpărat un BMW super și nu mai rezist până nu-l încerc... Trebuie neapărat să merg cu

el... poate altădată voi veni. Acum după cum poți vedea, sunt ocupat cu lucruri mult mai importante... (închide ușa, trimisul rămâne din nou meditănd)

Trimisul: (singur ca pentru sine) Mult prea ocupat pentru-o ocazie unică în viață? Ce poate fi mai important? Mi-e teamă că ți-ai ratat o mare șansă a vieții... (pornește spre următorul invitat de pe lista pe care o are)

Trimisul: Bună seara doamnă scumpă! Cina este gata, șeful vă invită să luați parte împreună cu el la petrecerea pregătită anume pentru dumneavoastră... Sunteți așteptată!

Invitatul 3: (indignată) Dar dumneata nu vezi că sunt mireasă...? Este ziua mea cea mare; ce poate fi mai important ca a te căsători...? Și-apoi mă pregătesc pentru luna de miere... Voi pleca la Veneția – cu-așa ceva nu mă mai întâlnesc niciodată! Cu șeful voi mai putea servi și o altă cină, doar n-o fi singura... Sau o fi? Ei și ce dacă? ... Asta e! (închide ușa și-l lasă pe trimis meditănd ca și ceilalți)

Trimisul: (ca pentru sine) Ba n-o să te mai întâlnești cu așa ceva, că-i singura, unica în istoria companiei... Doamne asta-i ca-n Pilda celor poftiți la cină, rostită de Isus... Nu pot să cred ... din atâția invitați nici unul să nu vină?

Scena 3 (trimisul ajunge la șeful său unde erau așteptați toți invitații pentru ca petrecerea să înceapă; șeful văzându-l singur rămâne nedumerit și nu știe ce să creadă)

Trimisul: Șefule, am fost, i-am chemat pe toți angajații tăi; niciunul n-a vrut să vină... Unul spune că și-a luat casă de vacanță și că merge s-o vadă, altul că și-a luat mașină și trebuie să o probeze, altul că s-a căsătorit și pleacă în luna de miere... Ce vei face cu masa pregătită?

Șeful: Așa deci sunt mult prea ocupați ca să cineze cu mine... Nu-i nimic... Îi voi chema pe cei ce vor să mă cunoască. Aduceți oamenii de pe drum să aibă parte de petrecerea dată de mine. Căci cei poftiți n-au fost vrednici să stea la masă cu mine; mergi în stradă și cheamă pe săraci, pe cerșetori, pe cei de la colțuri de drum... Căci vă spun că niciunul din cei poftiți nu va gusta din cina mea.

DUMNEZEU ÎȚI DĂ EXPERIENȚE PENTRU A AVEA O CREDINȚĂ DE NECLINTIT

„Când ajungi să Îl cunoști pe Dumnezeu, tot ce îți spune, consideri o responsabilitate”.

Mă numesc Brebenel Lavinia și sunt din județul Gorj, mai precis, dintr-un sat uitat de oameni, dar nu și de Dumnezeu – Valea, un sat care a fost extrem de împietrit, cu oameni robiți de păcate grele și străini față de Dumnezeu.

Dar El nu a lăsat așa lucrurile, căci a avut un alt plan și printr-un singur om, care este mătușa mea, Dumnezeu a lucrat într-un mod deosebit. Fiind singura credincioasă din sat, nu a fost deloc ușor pentru ea. Oamenii o disprețuiau foarte mult pentru că a ales să Îl slujească pe Dumnezeu, chiar și familia ei îi interzicea să se roage acasă. Și de multe ori mergea în spatele casei ei, pe un deal și acolo plângea înaintea Domnului și se ruga din toată inima pentru familia ei și pentru satul întreg; *...nu locul unde ne rugăm contează, ci inima noastră...*

Dumnezeu i-a auzit glasul și i-a răspuns la rugăciuni; treptat El a început să lucreze în satul meu într-un mod deosebit. Astăzi în sat sunt două biserici și cei mai mulți oameni sunt întorși la Domnul. Chiar soțul ei, care a prigonit-o foarte mult, acum este conducător de biserică.

Când eu m-am întors la Domnul aveam 9 ani și un grup de copii a venit împreună cu sora mea acasă la noi și se rugau; ei mi-au spus cum Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu ca să moară pentru mine. Atunci m-am hotărât să Îl primesc și eu pe Domnul Isus în viața mea.

A fost o întoarcere simplă, dar m-am simțit minunat cu Domnul Isus în inimă, am simțit o ușurare și o bucurie imensă, voiam să ascult mai mult de părinții mei și să nu mă mai cert cu surorile mele. Știam că lui Isus nu îi place și nicidecum nu vroiam să Îl dezamăgesc. Recunosc că mi-a fost tare greu, pentru că eram foarte rea, acasă eram neascultătoare, iar la școală îi băteam pe toți copiii, inclusiv pe băieți.

De multe ori, îmi părea așa de rău când greșeam, și veneam înaintea Domnului cu căință și îmi ceream iertare. Când am început să citesc Biblia mă fascinau istorioarele biblice și viața lui Isus, cât de bun și blând a fost El, și mai ales, câtă dragoste a avut pentru cei care i-au făcut rău; îmi doream mult să Îl cunosc mai mult pe Isus. Mi-a plăcut mult viața lui Moise, mă impresiona când citeam că Dumnezeu l-a numit pe Moise prietenul Său. Am fost așa de fericită să știu că Dumnezeu acceptă prietenia cu noi, El vrea ca noi să fim prietenii Lui. După ce am citit despre Moise, rugăciunea mea a fost ca Dumnezeu să mă facă și pe mine mai blândă. Doream să se producă o schimbare în viața mea, cu toate că mi se părea imposibil. De multe ori am eșuat, chiar și după această rugăciune, dar nu am încetat să mă rog pentru acest lucru, până când Dumnezeu a lucrat într-un mod deosebit, deși schimbarea pe care El a făcut-o în viața mea nu a fost imediată, așa cum eu m-am așteptat, a fost o schimbare în timp.

Mergeam la biserică, ne strângeam la mătușa mea într-o cameră pe care a dat-o Domnului pentru a se aduna frații, și mă bucuram foarte mult să cânt și să ascult Cuvântul Domnului. Nu erau copii mulți și nici tineri, dar mie îmi plăcea să merg; după un timp, mergeam împreună cu mama mea.

La vârsta de 12 ani, Domnul m-a botezat cu Duhul Sfânt; atunci s-a produs o schimbare în mine: îmi placea să petrec timp în rugăciune, să vorbesc cu Domnul Isus, de multe ori vorbeam ca și cu un prieten și doream să Îl ascult, să nu Îl dezamăgesc.

Voiam să fac ceva, să spun și altora despre dragostea Sa, așa că am început să lucrez cu copiii împreună cu o fată care era mai mare decât mine cu 4 ani. Știam că eram doar un copil (dar Dumnezeu avea nevoie de mine acolo); aveam la grupă 40 de copii, erau de toate vârstele, chiar și de vârsta mea.

Nu a fost ușor, dar pentru mine este uimitor cum Dumnezeu a lucrat; erau tare gălăgioși, în special sora mea îi ațâța pe toți (acum și ea lucrează cu copiii). De multe ori mergeam după program acasă plângând și descurajată, dar nu am renunțat, mă rugam și primeam o nouă putere de la Domnul, încât abia așteptam să vină următoarea duminică, să mă întâlnesc cu ei și eram sigură că o să fie mai bine.

Domnul a fost cu mine, însă nu după mult timp, fata cu care lucram la copii s-a mutat în Arad, iar eu am rămas singură cu ei. Mi-a fost teamă la început, dar Domnul îmi venea mereu în ajutor. Ne plăcea mult să cântăm și, pe lângă lecțiile biblice, învățam cântări pe care le cântam în biserică. Ne-am pus chiar un nume, grupul MIRACOL, pentru că ne-am gândit că noi înșine suntem un miracol al Lui Dumnezeu.

Făceam lecții simple din Biblie, pentru că nu aveam materialele necesare, dar întotdeauna mă rugam ca Domnul să îmi dea putere și înțelepciune și Duhul Sfânt mă călăuzea. Așa mult îmi doream să pot avea materialele necesare și m-am rugat pentru asta, iar într-o zi, Dumnezeu ne-a dăruit un flanelograf, jocuri și lecții biblice. Am fost așa de fericită să văd cum Dumnezeu îmi răspundea la rugăciuni!

Pentru că a trebuit să vin în Timișoara la studii, departe de biserică unde am crescut și de „copiii mei”, Dumnezeu a purtat de grijă și a scos noi lucrători.

Astăzi mulți dintre ei, deși unii sunt adolescenți, au hotărât să fie lucrători pentru Domnul cu cei mici. Mă bucur din toată inima să văd că osteneala mea nu a fost în zadar, fiecare cuvânt spus a avut un impact în viețile lor, iar Dumnezeu a luat aminte la rugăciunile mele. Cuvântul Domnului a fost semănat și Domnul l-a făcut să rodească!

De multe ori Diavolul vine la noi cu descurajare pentru că el este conștient de importanța lucrării cu copiii, dar să nu ne lăsăm biruți, să mergem înainte, biruind în Numele Domnului Isus.

Domnul să binecuvinteze toți lucrătorii cu copiii!

Lavinia Brebenel
Biserica Betel, Valea – județul Gorj

Chemată în slujire

Locuiesc într-o țară creștină. M-am născut într-o familie cu credință în Dumnezeu. Am crescut și am fost educată într-un mediu creștin, prin urmare și eu sunt creștină. Întotdeauna, în jurul meu, am auzit vorbindu-se despre Dumnezeu. De copilă mi-a fost drag să merg la biserică și, mai ales, să particip la Școala Dumnicală. În adolescență am frecventat întâlnirile grupului de tineri, împreună cu care studiam Cuvântul lui Dumnezeu.

De mică mi-au plăcut copiii. Am descoperit aceasta abia după o experiență tristă și dureroasă. Până în clasa a V-a am locuit la bloc unde aveam o prietenă foarte bună. Eram nedespărțite. Într-una din zile, plină de entuziasm, m-a anunțat că se va muta... Petreceam foarte mult timp împreună și îmi făceam deja griji că nu o voi mai vedea, nu voi mai avea cu cine să îmi petrec timpul... De cum mi-am pierdut prietena, am căutat să mă apropiez de alte fete de vârsta mea. Jucându-mă cu ele, vorbind cu ele, am observat că erau preocupate de alte lucruri care, din păcate, nu erau deloc plăcute înaintea lui Dumnezeu. Așa am simțit imboldul de a le vorbi despre bine și rău, despre voia lui Dumnezeu pentru ele. Am încercat în repetate rânduri să le arăt că preocupările lor nu sunt bune și nu au sens dar, în scurt timp, mi-am dat seama că eforturile mele de a produce cea mai mică schimbare în comportamentul lor erau zadarnice. Erau prea captivate și curioase, iar eu nu le mai puteam opri. Deși eram apreciată și iubită, am renunțat să mai petrec timpul cu ele, îndreptându-mi atenția spre copii.

S-a înfiripat înlăuntrul meu un gând care mă însoțea permanent: „Dacă pe cei mari nu-i mai pot ajuta, atunci pe cei mici îi pot ajuta să nu ajungă ca ceilalți!” Acest gând a fost deosebit de motivator și determinant pentru mine. Deși eram eu însămi o copilă, neavând pe atunci mai mult de 11 ani, am înțeles că timpul pe care îl petreceam afară, jucându-mă, putea să capete o altă valoare. Ori de câte ori ieșeam afară obișnuiam să mă joc cu două fetițe. Așa am ajuns să influențez în bine comportamentul lor. Când între ele interveneau conflicte și se certau, știam că e timpul să intervin, conștientă că trebuia să găsesc o cale pentru a le împăca. Aveam grijă să propun mereu un joc nou, care să implice și ceva despre Dumnezeu. Simțeam o bucurie imensă când reușeam să le fac să înțeleagă ce dorea Dumnezeu de la ele.

(...) După câțiva ani, m-am mutat și eu într-un alt cartier, la casă. Pe cele două fete le-am reîntâlnit mai târziu, după aproape zece ani, la biserică. Mare mi-a

fost surpriza să văd că au rămas credincioase, fiind chiar implicate în cor. În cartierul nou în care mă mutasem era o altă biserică pe care am început să o frecventez – Biserica Penticostală nr.1 (Cluj-Napoca). A venit și momentul în care am decis să fac legământ cu Domnul, așa că aveam 15 ani când am primit botezul în apă.

Căutam mereu să aprofundez voia lui Dumnezeu pentru viața mea. Într-o zi, stând pe fotoliu, meditănd la aceste lucruri, mi-am zis în sinea mea: „Doamne, așa de multe experiențe am trăit cu Tine. Mi-ai răspuns la rugăciuni prin vise... Ți-am adus atâtea cereri și m-ai ascultat, dar eu ce-am făcut pentru Tine...?” Doream să fac și eu ceva pentru Domnul, ceva care să implice un efort din partea mea. Tânără, plină de râvnă, doream să pun timpul meu la dispoziția Lui. Întrebarea era însă ce și cum să fac?

Înclinație spre muzica nu aveam, deci nu puteam cânta în corul bisericii... Alte slujbe la care mă gândisem nu erau potrivite pentru fete, slujirea ca predicator sau evangelist fiind specifică băieților. Tot frământându-mă, mi-am plecat capul și am rostit în sinea mea: „Doamne, Tu știi cât de mult doresc să Te slujesc, să fac ceva pentru Tine. Iată însă că nu mi-ai dat darul de a cânta, deci nu există nimic pentru mine...?” Poate oare Dumnezeu să rămână insensibil la o rugăciune sinceră? Nicidecum! M-am simțit copleșită de prezența lui Dumnezeu și am auzit o voce care mi-a spus doar atât: „**COPIII!**”

Nu-mi venea să cred... Am fost invadată de sentimente contradictorii, de bucurie și de tristețe. „Doamne, îmi plac copiii, însă ceea ce-mi ceri este imposibil! Uită-te la mine, sunt prea tânără și am o față așa de copilăroasă încât nu-i mare lucru să creadă că și eu sunt tot un copil. Îmi place să citesc din Biblie, dar nu știu cât sunt de pregătită. Doar de puțin timp m-am integrat în această biserică nouă pentru mine, prea puțini mă cunosc aici... Cine va veni la mine să mă invite să mă ocup de copii?! O, Doamne, Tu știi, e prea mult!”

Cuvântul pe care-l auzisem stăruia așa de mult în mintea mea și era așa de convingător încât, în pofida atitudinii mele neîncrezătoare, m-a învins. „Doamne,

știu că ceea ce ai hotărât este drept și Tu îți vei duce la îndeplinire planul, indiferent de ceea ce cred eu acum (e.g. Iona). Nu vreau să Te supăr prin neascultare, de aceea doresc să am deplină încredințare că aceasta este voia Ta. Doamne, dacă este voia Ta să mă implic în lucrarea cu copiii, îți cer ca Tu să faci totul în acest sens, iar eu nu voi spune nimic, nimănui. Amin!”

În aceea după-amiază, la scurt timp după ce s-a întors de la serviciu, mama m-a întrebat: „*Helga, dragă, nu ți-ar plăcea să lucrezi cu copiii?*” Nu știu dacă vă puteți închipui cât de mare mi-a fost mirarea în clipa aceea. Am rămas cu gândul la aceste lucruri, așteptând parcă să se întâmple ceva... Au urmat zile obișnuite, timpul a trecut și, curând, totul a fost dat uitării (...)

În fiecare vară Misiunea Speranța organizează un amplu turneu misionar. Mama s-a oferit să cazăm la noi o familie care făcea parte din echipa misionară. Interesant era că această familie era implicată în lucrarea cu copiii. Am fost invitată să ajut și am acceptat cu multă bucurie. Am împărțit niște foi, i-am supravegheat pe cei mici... Deși nu era mare lucru ceea ce făcusem, mă simțeam deosebit de bine. Aveam sentimentul că fac, în sfârșit, ceva pentru Domnul. Pentru mine era ceva extraordinar. La început fratele Samuel Muică, liderul lucrării cu copiii, și-a prezentat echipa. M-a chemat și pe mine în față să mă prezint. Atunci, am început să regret că acceptasem să mă implic. Eu credeam că voi sta undeva, în umbră, neobservată... Acum însă, aș fi preferat să fug cât mai departe. Totuși, m-am ridicat. Întâlnind privirile sutelor de copilași, am fost atât de copleșită de dragoste, încât am simțit ca și când un magnet mă atrăgea... Mi-am dat seama încă o dată că Dumnezeu îmi vorbea, arătându-mi care este chemarea mea. Timpul petrecut atunci alături de copiii aceia a fost memorabil. M-am implicat inclusiv în jocurile biblice și totul a decurs bine, deși pentru mine acestea erau aproape o noutate. În pofida temerilor și emoțiilor mele, totul a fost minunat.

Seara, odată ajunși acasă, musafirii noștri m-au întrebat dacă nu aș fi dispusă să-i însoțesc în turneul de misiune. Nu aveam prea mult timp pentru gândire, plecarea fiind imediat, a doua zi. Mai era și o altă problemă, toate locurile erau deja ocupate. Dimineța urma să primesc răspunsul cu privire la participarea mea. Ca să fiu pregătită, în caz că s-ar fi găsit loc și pentru mine, mi-am împachetat lucrurile de cu seară. Înainte de culcare, mi-am plecat genunchii și am început să mă rog: „*Tată, e un lucru*

așa de mare să merg cu Speranța în misiune. Vreau să mă lași să merg, doar dacă voi fi de folos acolo. Dacă este voia Ta, fă să fie un loc liber și pentru mine. Amin!”

Dumnezeu a făcut posibilă slujirea mea, așa ca a fost loc și pentru mine. El m-a învățat că nu sunt prea tânără pentru lucrarea Sa, m-a învățat cum să mă adresez unui copil... Am simțit iubirea copiilor, ceea ce a fost o adevărată încurajare pentru mine. La sfârșitul turneului din 2003, fratele Samuel mi-a spus: „*Helga, chemarea ta este lucrarea cu copiii! La iarnă vin să-ți vadă grupa!*” Eu, ca și Sara odinioară, când a aflat că va avea un copil la bătrânețe, am început să râd și i-am răspuns: „*Da, poate peste câțiva ani. Acum e mult prea devreme*”.

A început un nou an de Școală Duminicală. Credeți că Dumnezeu a uitat de mine sau s-a răzgândit? Nu, nicidecum!

Era prima duminică din luna octombrie. Programul bisericii tocmai se încheiase, când cineva m-a chemat și m-a condus la un frate prezbiter, responsabil cu Școala Duminicală. Din vedere îl cunoșteam, însă cine m-a dus la dânsul nu m-a prezentat, nu mi-a spus despre ce era vorba și nu știam ce să fac. Fratele nu spunea nimic, probabil aștepta ca eu să fac primul pas. Eu, pe de altă parte, nu știam de ce am fost dusă acolo, așa că așteptam să deschidă el subiectul. Nu știam ce să fac sau ce să spun, în mine se dădea o adevărată luptă. Nu înțelegeam ce căutam acolo și nici ce dorea acel frate. Am început să mă rog în gând, ca Dumnezeu să mă ajute într-un fel. Deodată, mi-a răsunat în minte rugăciunea pe care o rostisem când am acceptat chemarea pe care mi-o făcuse Domnul. Am simțit un puternic impuls de a-i spune fratelui cât de mult îmi doresc să lucrez cu copiii, dar mi-am amintit că îl rugasem pe Domnul să facă El totul. În toată frământarea mea, contrânsă fiind și de timpul care se scurgea, m-am trezit dintr-o dată salutând, prezentându-mă și spunând: „*Aș dori să lucrez cu copiii!*”

Fratele acela s-a uitat la mine, mi-a zâmbit și mi-a spus că duminica următoare să-l aștept în curtea bisericii de unde mă va conduce la grupa de copii.

Se împlinise ceea ce fratele Samuel îmi spusese. Într-adevăr, acum putea să vină să-mi vadă grupa de copii (clasele 1 - 2)! Dumnezeu îmi ascultase rugăciunea. El a făcut totul; eu a trebuit doar să aleg dacă doresc sau nu să mă implic în lucrare.

Au trecut de-atunci cinci ani, iar eu sunt tot la Școala Duminicală. Am avut bucurii și piedici, însă Domnul mi-a fost alături. *Când Domnul e cu tine, cine-ți poate sta împotriva?*

Poate și situația ta se aseamănă într-un fel cu a mea. Roagă-te Domnului Isus să-ți descopere locul pe care Îl are pentru tine în lucrarea lui. Dacă El îți va spune că locul tău este la școala duminicală pentru copii și te vei confrunta cu problema cum să ajungi acolo ia-ți inima în dinți și mergi la pastorul bisericii. Spune-i că dorești să lucrezi cu copiii și povestește-i modul prin care Dumnezeu te-a condus spre această lucrare.

Helga-Flavia Tothăzan

Lider / învățătoare Școala Duminicală
Biserica Penticostală nr.1 , Cluj-Napoca

Am fost odată ca niciodată...

F Era vară. Aici a fost mereu vară pentru mine. În acest sătuc neștiut de nimeni, decât de cei care s-au născut într-una din casele strident vopsite și nu cunosc altceva în afara lui...

Era vară și părea că nimic nu ar putea înăbuși bucuria pe care o simțeam strecurându-se în fiecare deget, pe fiecare obraz, peste fiecare inimă de copil care a avut parte de binecuvântarea de a călca pe drumurile pietroase ale Lescoviței... conturate de râul Nera. Apa aceasta știe atâtea povești, încât fiecare strop care se lovește de mal pare că spune: „*A fost odată ca niciodată*”...

Și la fel ca orice poveste și eu *am fost odată ca niciodată*... Da, am scris corect: „*am fost*” odată ca niciodată... copil. Cândva palmele bunicii nu erau doar o grămadă de bătăături adunate la capătul fiecărui deget. Cuvintele ei păreau adevărate cântece; poveștile fără început și fără sfârșit erau o adevărată fericire. Muștrările bunicului erau ceea ce Isus numește „*dragoste*”.

Cândva zilele păreau nesfârșite, bucuria la fel... Tinerețea era fără bătrânețe și viața fără de moarte... Culesul de fasole, care se lăsa cu zgârieturi pe mâini și pe picioare, era jocul meu preferat; licuricii închiși în cutii de chibrituri și florile de pădăie care mă făceau să îmi pun o mulțime de dorințe, au fost cele care m-au învățat că visele sunt darul lui Dumnezeu, sunt o fărâmă din Duhul Lui în mine. Ele mă aduc mai aproape de cer. Dar anii trec și nici chiar sătucul meu magic, rupt ca dintr-un basm, nu mă poate ține în loc. Nici măcar el nu știe o poveste care să fascineze timpul, încât să-l facă să zăbovească măcar o zi.

Așadar, m-am trezit în trupul unui om mare, într-o viață în care prințesele și caii albi au fost înlocuiți cu oameni egoiști și cu lipsuri. O viață care m-a învățat că există toamne cu renunțări și ierni geroase. Nu mai alerg desculță pe asfaltul înflăcărat, de teama zilei de mâine. Serile nu mai sunt pline de râsete isterice, ci de bătăi necontrolate ale inimii, la gândul că mâine sosesc alte facturi, că nu mai este pâine, că zahărul nu ajunge - totul costă.

Lângă mine sclipesc doi ochi. Seamănă cu ai mei, doar că sunt mai limpezi... Două mâini strâng cu disperare o păpușă la piept. La o primă privire aș spune că sunt mâinile mele, dar sunt mult prea albe... Un râset își face drum prin gălăgia lumii și-mi inundă auzul... Nu e râsul meu; „*oamenii mari*” râd tot mai

rar... Însă sunetul lui mă trezește la realitate. Nu la realitatea chitanțelor, a supraprețurilor, a oboselii, ci la realitatea care de mii de ani strigă: „*Eu nu te voi lăsa, cu nici un chip nu te voi părăsi!*”

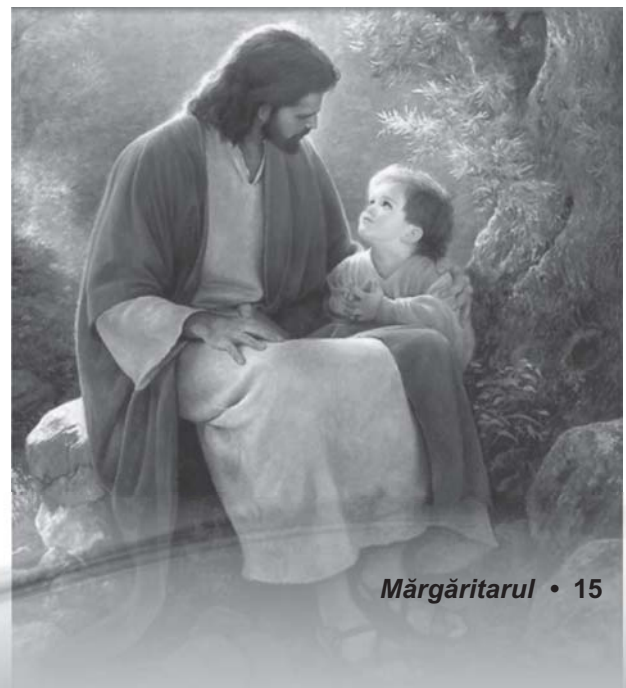
M-am întrebat de multe ori de ce am primit o soră și un frate cu atâta întârziere (după 16 ani, respectiv 21 de ani de la nașterea mea). Vremurile devin mai grele, nu mai roz. Răutatea mai multă, iar pacea pare că ne face cu mâna de la distanțe tot mai mari. Dar privind spre ei, m-am regăsit pe mine, cea care eram cu multe veri în urmă. Și am înțeles că dacă am fost purtată până aici pe aripi albe, ele mă vor duce și mai departe. Adevărata semnificație a vieții o poți pricepe pe deplin doar atunci când o altă viață crește lângă tine.

Deci, dacă Însuși Dumnezeu – Cel Atotputernic, ne-a promis că nu ne părăsește nici măcar o clipă, atunci vă propun ceva, mamicilor:

Din când în când luați o pauză de la agitația zilelor, înlocuiți frământarea cu un zâmbet larg, cu o poveste lungă despre fericirea eternă, de care chiar vom avea parte într-o bună și unică zi. Lăsați-vă grijile în debara și, împreună cu zburdalnicul Superman și neliniștita Cenușăreasă, amintiți-vă că odată, mai demult sau mai curând, ați avut în piept o inimă de copil și că timpul nu cunoaște drumul înapoi.

„*Adevărat vă spun că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor.*”

Tina Paulevici

NU TĂIA DIN caracter!

*(Lecție pentru
adolescenți)*

Adevăr central: Compromisurile mici au ca rezultat eșecuri mari în viață!

Versete pivot:

Proverbe 6:27 - „Poate cineva să ia foc în sân fără să i se aprindă hainele?”

Proverbe 21:21 - „Cine urmărește neprihănirea și bunătatea, găsește viață, neprihănire și slavă.”

Proverbe 22:1 - „Un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare, și a fi iubit prețuiește mai mult decât argintul.”

Proverbe 28:6 - „Mai mult prețuiește săracul care umblă în neprihănirea lui, decât bogatul care umblă pe căi sucite.”

Materiale: planșa cu cele două fețe, două copii mărite a planșei cu litere, foarfecă, marker, blue-tac sau tabla cu buzunărașe.

Instrucțiuni: copiați planșa alăturată pe două coli cartonate, decupați literele și scrieți pe spatele fiecăreia câte o virtute sau roadă a Duhului Sfânt (e.g. dragoste, înțelepciune, bunătate, blândețe, credincioșie etc.). Pe spatele primei litere „A” scrieți cuvântul „ADEVĂR”, iar în spatele literei „C” scrieți „CINSTE”. Puneți cartonașele pe două rânduri pe tablă - în timpul povestirii; pe fiecare rând să aveți format cuvântul „caracter” pe partea din dos a cartonașelor, iar pe partea vizibilă să aveți scrise virtuțile. Copiii nu trebuie să vadă de la început ce scrie pe dos. Fiecare grup de cartonașe reprezintă un copil din povestire, și li se vor pune alături fețele zâmbitoare. Spre finalul lecției, fața zâmbitoare care îl reprezintă pe Nelu va fi întoarsă cu marginea de sus în jos astfel încât să pară tristă.

Lecție: Există printre voi doi copii care sunt colegi și la școală, nu doar aici la grupă?

E minunat să ai colegi cu care să petreci timp atât la școală, cât și aici! Ei au atâtea lucruri în comun... își pot povesti experiențele pe care le-au avut într-unul din aceste locuri fără să se teamă că vreunul dintre ei nu ar putea înțelege! Ce minunat e să ai mai multe lucruri în comun cu prietenul tău și să vă

cunoașteți mai bine decât alții!

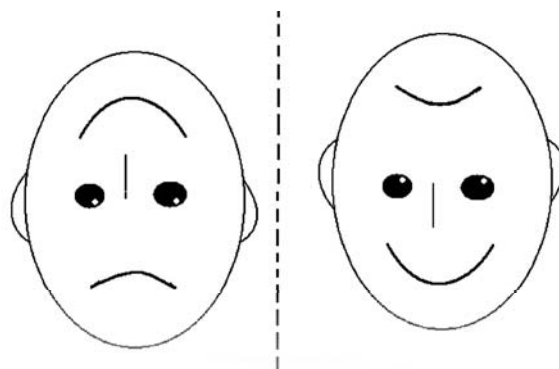
Dar Răzvan și Nelu, doi prieteni foarte buni aveau chiar și mai multe lucruri în comun decât aveți voi: ei erau colegi de clasă, colegi la Școala Duminicală, dar mai erau și vecini și chiar verișori; și de parcă nu era de ajuns, amândoi își serbau ziua de naștere la începutul lunii Septembrie. Da, multe lucruri îi legau pe acești doi băieți!

Petrecând atât de mult timp împreună, nu e de mirare că cei doi se asemănau atât de mult încât s-ar fi crezut că au fost crescuți de aceeași părinți și au primit aceeași educație. O educație bună! În timp ce creșteau, se contura tot mai clar în ei un caracter plăcut și admirabil. Un lucru era clar în ochii tuturor: acești doi tineri vor deveni oameni de încredere, vor fi apreciați și vor face lucruri mari în viață.

Timpul a trecut, cei doi au terminat școala și s-au angajat la o firmă ca agenți de vânzări. Ca de obicei, cinstea, hărnicia, înțelepciunea și credincioșia lor față de adevăr le-au adus apreciere și încrederea șefului. Într-adevăr, simțea că aceștia erau doi angajați pe care se putea baza.

După o perioadă de timp însă, Nelu s-a întrebat: „Ce rost are să trudesesc de dimineața până târziu? Ce câștig? Doar salariu bun primesc oricum, iar șeful are atâta încredere în mine încât rareori mă verifică!”

Și Nelu a început să întârzie la lucru și să nu mai facă nimic în plus față de munca minimă care i se cerea. În timp ce Răzvan mai rămânea după program pentru a se ocupa de unii clienți importanți, Nelu pleca. Pauzele de masă se lungeau și uneori lipsea și ore întregi sub pretextul că vizitează clienți

interesați de produsele firmei, deși nu era așa. Ba chiar punea cheltuielile de deplasare (făcute în scop personal) în contul firmei. Datorită faptului că lipsea des, clienții săi obișnuiți nu îl mai găseau când aveau nevoie de el și apelau la Răzvan sau la alți colegi. Astfel, în timp ce vânzările celorlalți creșteau, ale lui scădeau. Prin urmare, Nelu a început să vândă produsele la prețuri „umflate” față de cât valorau ele în realitate pentru a-și menține câștigul, dar asta nu a dus decât la reducerea în continuare a clienților.

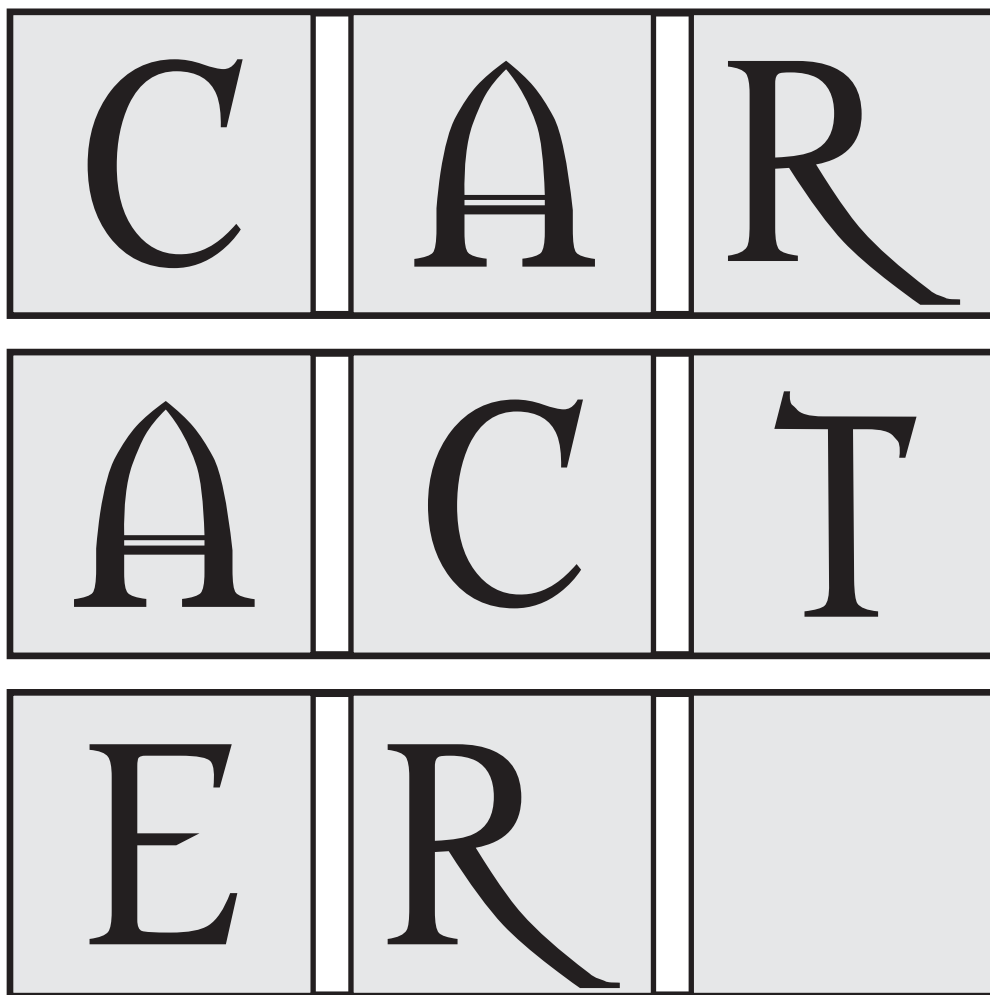
Ce trist! Nelu a renunțat la una din virtuțile pentru care era cunoscut: **Nelu nu mai spunea adevărul ci mințea!** (luați jos cartonașul pe care scrie ADEVĂR)

Când șeful firmei a observat scăderea câștigurilor aduse de Nelu, și când unele nemulțumiri din partea clienților i-au fost aduse la cunoștință, a hotărât să-și verifice angajatul, dar a trebuit să meargă de trei ori la sediul firmei pentru a-l găsi. Chestionat în legătură cu cheltuielile făcute în contul firmei și câștigurile mici din ultimul timp, Nelu nu numai că a încercat să mintă, ci în încercarea de a se salva, a dat vina pe clienți, că sunt dificili și pe colegii săi că îi fură clienții. Văzând că aceștia au dovezi că lucrurile nu stăteau așa, Nelu a încercat o ultimă variantă. A spus că Răzvan avea nevoie de bani mai mult decât el așa că a hotărât să-l ajute trimițând în ascuns o mare parte din clienții săi la acesta, sperând că în bunătatea sa, șeful îi va dăruia lui Răzvan bonusuri pentru numărul mare de clienți aduși. Da, Nelu nu numai că mințea dar a **renunțat de bunăvoie și la una dintre cele mai frumoase virtuți: Cinstea.**

În fața unei asemenea afirmații, Răzvan a rămas înmărmurit, dar pentru că nu-i vroia răul verișorului său, a tăcut. Șeful însă știa mai bine de atât. A înțeles că lucrurile nu stau așa, a verificat toată activitatea din ultimul timp al lui Nelu și a hotărât că un angajat care nu mai lucrează în cinste și adevăr este un angajat fără valoare – nul, nefolositor; eventual aducător de probleme.

Urmarea? Concedierea!

Concluzia: A greșit Nelu într-atât de mult? Doar avea o educație bună și un caracter de apreciat! Cum

ar putea două compromisuri să schimbe aceasta și să îl ducă într-un punct atât de diferit față de prietenul său Răzvan?

Ia priviți! (întoarce cartonașele invers; la cartonașele lui Răzvan va apărea cuvântul „**CHARACTER**”, iar cartonașele rămase la Nelu vor forma cuvântul „**CRATER**”)

În timp ce Răzvan și-a păstrat și chiar și-a întărit caracterul și acest lucru l-a ajutat să realizeze multe lucruri în viitor, lui Nelu, nici chiar virtuțile pe care credea că și le-a păstrat nu îi mai sunt de folos. Din contră, împreună, ele arată ceea ce a ajuns și ceea ce îi va caracteriza restul vieții, dacă Nelu nu alege să se schimbe. **Cuvântul crater înseamnă groapă adâncă, gol, ceva care în urma unei erupții, a dat afară tot ce ar fi avut de valoare cândva!**

(Întoarce și fața zâmbitoare ce îl reprezintă pe Nelu, transformând-o într-o față tristă.)

Aplicație/ Chemare :

Te regăsești oare și tu în situația lui Nelu? Îți permiți și tu să faci „mici” compromisuri ici-colo nerealizând că tai din propriul caracter? Oprește-te acum și roagă-L pe Domnul Isus să te ierte și să te schimbe. Hotărăște să nu ajungi gol, fără conținut sau valoare și roagă-l pe Isus să construiască în tine un caracter asemeni Lui. Amin!

Adriana Ardeu

Iosif Feher

**pastorul Bisericii Penticostale Bethel
din Montreal**

„Înstrăinarea dintre generații este un fenomen generalizat în Occident”

– Frate Iosif Feher, de cât timp sunteți pastor al Bisericii Bethel din Montreal (provincia Quebec, Canada) și câți membri are ea?

Am început activitatea ca pastor odată cu sosirea mea în Montreal, în noiembrie 2002. Însă instalarea mea oficială a avut loc în aprilie 2003, după finalizarea demersurilor în vederea recunoașterii ordinării mele, de către organele guvernamentale provinciale și federale. În prezent, Biserica Bethel (ale cărei începuturi pot fi plasate în anul 1993) numără aproximativ 100 de membri, precum și un frumos număr de tineri și copii aparținători.

– Câți copii și câți învățători de școală duminicală sunt în Biserica Bethel din Montreal?

Avem aproximativ 100 de copii (incluzând și tinerii nebotezați în apă), însă la școala duminicală participă în jur de 50 de copii, de care se ocupă patru învățători.

– Programele de școală duminicală sunt exact ca în România, duminică dimineața și/sau seara?

Aș putea compara școala duminicală de aici cu cea din România anilor 1990-1995 (evident, mă refer la ceea ce cunosc din partea de vest a țării). Programele noastre de școală duminicală sunt doar dimineața.

– Limba de predare la școala duminicală este româna sau franceza?

Româna este limba de predare și va continua să fie așa câtă vreme voi fi slujitor al acestei biserici. Limba franceză o vor învăța oricum la școală. Nu văd niciun motiv real pentru a renunța la limba română în favoarea celei franceze sau a englezei.

– În cadrul școlii duminicale, există și o secțiune specială dedicată istoriei și limbii române, așa cum se practică într-o altă biserică românească din Montreal (Biserica Ortodoxă

Română Înălțarea Domnului și Sfânta Cuvioasa Paraschiva – n.r.)?

O asemenea secțiune lipsește cu desăvârșire, însă o văd necesară, deoarece unii dintre copiii noștri (cei născuți aici sau cei ce au venit de la câțiva anișori) nu cunosc mai nimic din zbuciumata istorie a neamului românesc.

– Ce credeți că ar mai trebui îmbunătățit la orele de școală duminicală?

Primul lucru pe care îl văd necesar este o mai bună repartizare a copiilor, pe grupe, în funcție de vârstă. În prezent, diferențele de vârstă, în cadrul aceleiași grupe, este destul de mare. Un al doilea lucru este legat de folosirea mai eficientă a timpului rezervat acestei activități: timpul este insuficient și, dacă îl mai și ciuntim prin întârzieri, pauze, etc., roadele apar greu. Un al treilea lucru este legat de stabilirea unor obiective precise din partea învățătorilor.

– Ați organizat aici, atât pe plan local, dar și provincial și statal, între bisericile penticostale românești, concursul biblic pentru copii „Talantul în negoț“?

Nu am organizat încă un asemenea concurs, dar altele da. Mi-ar plăcea să existe un asemenea concurs, la fel cum este cel pentru tinerii celor trei biserici penticostale românești din Canada (Windsdor și Kitchener, provincia Ontario, și Montreal, provincia Quebec).

– De când sunteți pastor în Montreal, ați colaborat, în general, și cu alte biserici creștine americane sau canadiene și, în mod special, în ceea ce privește școala duminicală?

Colaborarea noastră cu bisericile locale de limbă franceză este aproape inexistentă. Acest lucru poate fi explicat prin faptul că există diferențe semnificative între biserica română și cea franceză. N-aș putea vorbi despre aceste diferențe fără a fi critic, de aceea mă voi rezuma la a spune că, dacă vom avea nevoie de un model, acela nu este nici biserica de limbă franceză și nici cea de expresie engleză. Prin aceasta nu vreau să spun că noi, românii, suntem mai buni. Vreau doar să arăt că, pentru a deveni mai buni creștini, avem nevoie de exemple mai bune.

– Ca profesor și pastor, care este opinia dv. referitoare la învățământul laic din Canada?

În ceea ce privește învățământul laic canadian,

atât cât mi-a fost dat să-l cunosc, pot spune că, până la nivelul secundarului IV (echivalentul anului IV de liceu din România), acesta este neașteptat de slab. La nivel colegial și universitar, lucrurile stau invers: școlile canadiene sunt mai eficiente, chiar dacă nouă ne place să auzim și să spunem istorioare cu români premiați pe la olimpiade. Se pare că societatea canadiană (și cea nord-americană, în general) este interesată de formarea a două nivele distincte de cetățeni: unii care să știe să citească, să scrie și să socotească elementar, iar alții care să devină adeverați specialiști.

– Care sunt diferențele învățământului canadian față de cel românesc?

În înțelegerea mea, învățământul românesc încă se bazează pe principiul de a-l îndopa pe elev sau pe student cu o mare cantitate de cunoștințe și informații, metoda principală fiind memorarea. Profesorul vorbește, elevul scrie, apoi „tocește“. Mult-trâmbițata reformă în învățământul românesc a fost un fiasco (ca multe alte reforme...). În sistemul occidental de învățământ, accentul cade pe munca individuală. Studentul canadian nu-i o enciclopedie „ambulantă“, ci este un specialist care, ceea ce știe, știe bine.

– Care sunt pericolele pe care le au de întâmpinat copiii și tinerii creștini români în societatea canadiană, per ansamblu, și în cea din Quebec, în particular?

Din punctul meu de vedere, pericolele sunt multe. Evident, vorbesc din perspectiva unui lider spiritual, pentru care valorile morale sunt esențiale. Primul mare pericol pe care îl văd este înlăturarea valorilor morale. Ca părinți creștini, conștienți de responsabilitatea pe care o avem, încercăm să transmitem copiilor noștri o educație morală sănătoasă. Societatea laică încearcă să le șteargă aceste principii, iar școala este principalul instrument. În mod ostentativ și sistematic, copiilor creștini li se pun în față situații care implică judecați morale, iar dacă ei își exprimă deschis și sincer opinia sunt ridiculizați, admonestați sau chiar penalizați prin sistemul de notare. În aceeași orientare aș încadra și încercarea de a-i ține departe pe copii de părinții lor, cât mai mult din timpul unei zile. Orarul este astfel conceput încât copilul sau tânărul să stea mai mult în mediul școlar decât în cel familial. Înstrăinarea dintre generații este un fenomen generalizat, în Occident.

Presiunea grupului este un alt pericol la care sunt expuși copiii credincioșilor. Li se repetă mereu și mereu că a ajunge la incredibila vârstă de 14 ani fără a avea un anumit tip de experiențe este o dovadă că ești înapoiat, că ai probleme. Lipsa de probitate morală a celor care propagă asemenea idei, evident, nu intră în discuție.

Timpul petrecut în fața monitorului este un alt pericol major. Ocazional, mai apar în presă rapoarte ale unor psihologi, care avertizează asupra

problemelor emoționale și de comportament, la care se expun cei ce petrec prea mult timp în fața computerului. O serie întreagă de sfaturi au fost oferite prin intermediul mass-media, părinților, pentru a avea un mai bun control asupra site-urilor de internet pe care navighează copiii, însă parcă nu aude nimeni. Computerul continuă să rămână în camera copilului sau a tânărului, iar cea mai mare parte a micuților sau a adolescenților care navighează pe internet, ascunși de ochii părinților, nu caută versete biblice.

Prin ceea ce am spus până aici, doar am deschis lista pericolelor la care sunt expuși copiii și tinerii care cresc în familiile credincioșilor din Occident.

– Tot mai multe voci afirmă că românii sunt, în prezent, misionarii lumii. Sunt românii și misionarii Canadei?

La întrebarea aceasta, răspunsul este nu (sau, deocamdată, nu). Societatea din Quebec este cea mai puțin atinsă de Evanghelie, de pe continentul nord-american. Pentru a înțelege minusculul (ca să nu spun „inexistentul“) impact al credincioșilor români asupra societății de adopție, trebuie să subliniem două lucruri. Mai întâi, sistemul social este în așa fel organizat, încât prozelitismul este perceput ca o atentare la drepturile individului, ca o lezare a intimității acestuia. În al doilea rând (și acest aspect este încă mai dureros decât cel dintâi), pentru marea majoritate a românilor stabiliți în Canada sau Statele Unite, motivul real al imigrării a fost unul materialist: o viață mai bună (cei ce nu au intrat în prima categorie sunt, probabil, cei care nu s-au putut realiza profesional în România, din diverse motive). Odată ajunși aici, am așezat, pe primul loc, proiectele personale, realizările, acumulările etc., iar Cuvântul divin pe planul al doilea, unde Evangheliizarea o face pastorul, comitetul, evangheliștii, adică „profesioniștii“.

Interviu realizat de
Leonardo Diaconu

URCÂND CU PAȘI MICI SPRE CULMI ÎNALTE

Cu patru ani în urmă, Dumnezeu mi-a pus pe inimă dorința de a lărgi Împărăția lui Dumnezeu în mijlocul copiilor și a adolescenților, aici la noi în Bucovina (Ucraina).

Am început să formăm lideri și să organizăm cursuri de instruire. Astfel, s-au înființat grupuri de adolescenți care în ochii lui Dumnezeu au o mare valoare, fiind generația care va duce Vestea Bună a mântuirii oamenilor nemîntuiți.

În fiecare an de atunci încoace, ne străduim cu ajutorul lui Dumnezeu să avem conferințe speciale pentru adolescenți, cu mesaje specifice nevoilor și problemelor cu care se confruntă ei.

Ne bucurăm de felul minunat în care Dumnezeu lucrează, transformând multe vieți și inimi pentru gloria Sa.

De asemenea, în fiecare an, avem tabere creștine organizate la nivel de regiune.

Pe măsură ce timpul trece, mergem cu pași mici spre acele culmi pe care fiecare creștin dorește să le atingă: VEȘNICIA ÎMPREUNĂ CU ISUS. Astfel avem experiențe deosebite cu Dumnezeul nostru, care își face timp pentru fiecare problemă apărută, aducând rezolvare.

Chiar în anul ce a trecut am avut o experiență extraordinară: eram în tabără cu 90 de adolescenți exact în perioada când au fost inundațiile mari, la noi la Cernăuți. Ne aflam la 60 km de Cernăuți, cam la 2 km depărtare de râul Nistru. Părinții unor copii erau îngrijorați, ne spuneau că vin să-și ia copiii acasă, dar Dumnezeu ne-a ocrotit așa de minunat! Dacă peste tot în jurul nostru ploua atât de tare, în locul unde ne aflam noi - Dumnezeu ne încălzea cu razele soarelui ziua, iar noaptea ne dădea puțină ploaie.

Din locul unde eram, priveam în vale la valurile furioase ale Nistrului și împreună cu adolescenții îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru ocrotirea Lui așa de minunată.

Un pastor care a venit să-și vadă copiii, ne-a spus că ei nu au văzut soarele de vreo 5 zile; nu le venea să creadă ochilor că în locul unde eram noi așezați era așa de bine... Minunat Dumnezeu avem, merită să-I slujim cu credincioșie!

Nu a fost ușor să începem aceste proiecte, dar merită. Merită să începi să urci cu pași mici, dar încrezător spre acele culmi înalte, pe care numai cei ce se încred pe deplin în DUMNEZEU le pot atinge.

Dumnezeu să ne ajute pe fiecare!!!

Diana Todosan – Ucraina

„BISERICA NOASTRĂ este mândră de copiii ei“

Pe meleagurile canadiene a poposit, timp de două luni, și fratele Gheorghe Vesa din Sâmbăteni, jud. Arad. Aflat în vizită la familia fiicei sale, Ligia, și a ginerelui Teodor Hulbar, fratele Vesa a avut amabilitatea de a ne vorbi despre biserica din Sâmbăteni și despre școala duminicală de aici.

Ordinat diacon în 21 ianuarie 2001, fratele Gheorghe Vesa este unul din cei șapte membri ai comitetului Bisericii Penticostale Tabor din Sâmbăteni, pastor fiind, din 1990, Teofil Babuția. Biserica Tabor are 210 membri, cărora li se adaugă 60 de copii. Dintre aceștia, în jur de 45 sunt la școala duminicală, organizați pe două grupe: 2-6 ani și 4-8 ani. Programele de școală duminicală se desfășoară duminică dimineața, de la 9 la 10.

Despre învățătorii de școală duminicală (Roxana Grigoraș, Bianca Hanc, Beniamin Cocoș, Larisa Giurchi și Teodora Babuția), fratele Vesa are cuvinte de admirație: „Datorită învățătorilor noștri, copiii sunt învățați de mici din Cuvântul Sfânt. Acest fapt s-a putut constata cel mai bine la fazele locale, județene și naționale ale concursului biblic *Talantul în negoț*, unde copiii noștri au avut o prestanță foarte bună. În 2008, trei copii au participat la faza județeană, iar anul acesta unul a ajuns la faza națională. Biserica noastră este mândră de copiii ei, fiind o surpriză plăcută nu numai pentru frații noștri din Sâmbăteni, dar și pentru cei din alte părți ale județului Arad. Fără implicarea și motivarea învățătorilor noștri, copiii participanți la *Talantul în negoț* n-ar fi avut asemenea rezultate. Chiar dacă sunt probleme cu materialele didactice, învățătorii și-au făcut foarte bine treaba. Învățătura biblică, cântecele și poeziile sunt făcute cunoscute de la vârste fragede.“

I-a plăcut foarte mult în Montreal, iar Biserica Bethel i-a rămas la inimă. Aici, s-a simțit ca acasă.

Leonardo Diaconu

CONCURSUL BIBLIC

„TALANTUL ÎN NEGOT”

În ultimul week-end din luna iunie, respectiv în 26-28 iunie 2009, a avut loc **faza națională** a concursului biblic *Talantul în negoț*. Acest eveniment s-a ținut la Biserica Penticostală din Piatra Neamț, jud. Neamț. Concursul a reunit copii și învățători din toate cele 9 Comunități Regionale. Au fost 129 de copii și cam tot atâția învățători și însoțitori. Deși au avut de găzduit aproximativ 260 de persoane, Biserica Penticostală din Piatra Neamț a fost o gazdă desăvârșită. Pastorul Axinte Liviu și-a mobilizat foarte bine toți enoriașii, și astfel concursul, mâncarea, cazarea și excursia cu telegondola și cu vaporul pe Lacul Bicaz au rămas momente plăcute de amintire pentru toți participanții. Stând de vorbă cu pastorul Axinte Liviu, ne-a spus următoarele: „*Ne-am bucurat fiindcă am fost gazdele acestui eveniment. Am căutat să onorăm munca copiilor, am făcut tot ce am putut ca să se simtă bine, să fie motivați în studierea Bibliei pentru edițiile următoare ale concursului, cât și pentru a deveni oameni de nădejde ai Bisericii lui Hristos îmbinând cunoștințele teoretice cu practica de zi cu zi*”.

Pastorul Moise Lucaci, vicepreședintele Cultului Penticostal a fost prezent la acest eveniment și în cadrul mesajului biblic dinaintea premierii a prezentat copiii ca pe niște săgeți în mâna unui războinic. Aceste săgeți trebuie îndreptate spre ținta cea bună, adică Hristos. Părinții, învățătorii de școală duminicală împreună cu pastorii trebuie să „încordeze arcul prin rugăciune și învățătură” și să-i conducă pe copii la Hristos.

Mai jos vom prezenta numele premianților, localitatea, precum și biserica de unde provin:

CLASELE 2-3

- Locul 1: Crișan Bianca** - localitatea Baia Mare, Biserica Maranata
Locul 1: Botănel Radu - localitatea Tîrgu Jiu, Biserica Golgota

Locul 2: Pascariu Daniel - localitatea Botoșani, Biserica Betel

Locul 3: Zdroba Samuel - localitatea Cluj-Napoca, Biserica Albini

Premiu special: Botănel Claudiu - localitatea Tîrgu Jiu, Biserica Golgota

Mențiune 1: Moise Denisa - localitatea Cluj-Napoca, Biserica Albini

Mențiune 2: Coicheci David - localitatea Petroșani, Biserica Filadelfia

Mențiune 3: Gălățanu Denisa - localitatea Galați, Biserica Templul Penticostal

Mențiune 4: Maricuțu Carmina - localitatea Bocșa Montană, Biserica Eben-Ezer

Mențiune 5: Stoianovici Daniel - localitatea Satu Mare, Biserica Betania

CLASELE 4-5

Locul 1: Calujac Raul - localitatea Suceava, Biserica Speranța

Locul 2: Eremia Anelore - localitatea Bistrița, Biserica Emanuel

Locul 3: Dobre Dan - localitatea Craiova, Biserica nr. 1

Mențiune 1: Herțanu Denisa - localitatea Reșița, Biserica Cezareea

Mențiune 2: Cojocea Geanina - localitatea Câmpulung, Biserica Piatra Vie

Mențiune 3: Chifor Alexandru - localitatea Baia Mare, Biserica Muntele Sionului

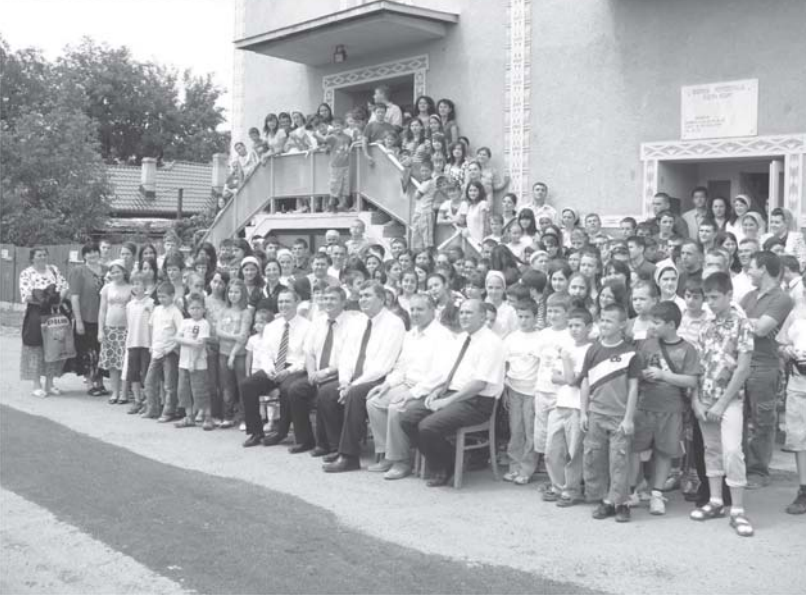
Mențiune 4: Popovici Marius - localitatea Botoșani, Biserica Mesia

Mențiune 5: Nimigean Emanuela - localitatea Zalău, Biserica Betel

CLASELE 6-7

Locul 1: Borș Samuel - localitatea Reșița, Biserica Cezareea

Locul 2: Pașcu Dina - localitatea Moinești, Biserica Betania

Locul 3: Hrebenciuc Anișoara-Luciana - localitatea Botoșani, Biserica Betel

Mențiune 1: Sârbu Mihaela - localitatea Câmpia Turzi, Biserica Betania

Mențiune 2: Moldovan Daiana - localitatea Baia Mare, Biserica Maranata

Mențiune 3: Briciu Adelina - localitatea Zalău, Biserica Betel

Mențiune 4: Gherghel Raluca - localitatea Baia Mare, Biserica Maranata

Mențiune 5: Havriștiuc Dorina Otilia - localitatea Mitocul Dragomirnei, Biserica Penticostală

CLASELE 8-9

Locul 1: Popan Adriana - localitatea Cluj-Napoca, Biserica Albini

Locul 2: Chira Adrian - localitatea Hunedoara, Biserica Golgota

Locul 3: Chira Daniel - localitatea Hunedoara, Biserica Golgota

Mențiune 1: Botănel Elisa Mihaela - localitatea Tîrgu Jiu, Biserica Golgota

Mențiune 2: Muscaș Maria - localitatea Oradea, Biserica Speranța

Mențiune 3: Postu Ramona - localitatea Vaslui, Biserica Eben-Ezer

Mențiune 4: Botănel Ana - localitatea Tîrgu Jiu, Biserica Golgota

Mențiune 5: Gavrilaş Andreea Mirela - localitatea M. Kogălniceanu (jud. Iași), Biserica Penticostală

CLASELE 10-11

Locul 1: Pascariu Monica - localitatea Botoșani, Biserica Betel

Locul 1: Pamparău Lavinia - localitatea Plopeni, Biserica Penticostală

Locul 2: Toma Ionuț - localitatea Suceava, Biserica Filadelfia

Locul 3: Răducanu Luigi - localitatea Deva, Biserica Muntele Sionului

Mențiune 1: Mocan Emanuela - localitatea Dej, Biserica Penticostală nr.1

Mențiune 2: Lupu Victor - localitatea Deva, Biserica Muntele Sionului

Mențiune 3: Negreanu Magdalena - localitatea Zalău, Biserica Betel

Mențiune 4: Ghercă Daniel - localitatea Petrila, Biserica Muntele Sionului

Mențiune 5: Botănel Carmen Andrea - localitatea Tîrgu Jiu, Biserica Golgota

Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest mare har acordat nouă de a organiza acest concurs biblic. Vreau să mulțumesc tuturor persoanelor implicate în vreun fel în concurs. Mulțumesc pastorului Axinte Liviu și credincioșilor din Biserica Penticostală din Piatra Neamț pentru găzduire, ospitalitate și toată cheltuiala făcută. Mulțumim părinților, învățătorilor, bisericilor care au sprijinit pe toate planurile acest proiect, precum și tuturor sponsorilor dintre care amintim familiile: Baciu (patronii firmei Materom), Bobu (patronii firmei de încălziminte Marelbo) etc.

Pentru anul școlar 2009-2010 ne stă în față o nouă provocare: Concursul Biblic Talantul în Negoț a VI-a ediție națională, **și nădăjduim cu ajutorul lui Dumnezeu să organizăm și prima ediție europeană.** Cât despre cărțile biblice de studiat și versetele de memorat lucrăm la o programă care se va întinde pe o perioadă de 5-10 ani. Cu ajutorul lui Dumnezeu această programă împreună cu regulamentul concursului, logistică, modele de întrebări din anii trecuți etc. le vom publica într-o carte. Această carte dorim să o finalizăm la începutul lunii septembrie 2009.

În ceea ce privește categoriile de vârstă vă anunțăm că începând cu anul școlar 2009-2010 acest concurs se va adresa tuturor credincioșilor penticostali, fără limită de vârstă. Vom mai adăuga deci următoarele două categorii de vârstă:

- clasa a XII-a - 25 ani (neîmpliniți)
- 25 ani (împliniți) – vârsta bătrâneții

A sosit timpul să investim în copii și în special în educația lor religioasă. Părinții, învățătorii și bisericile care înțeleg lucrul acesta vor aduna roadele bucuriei sfinte și satisfacția că au investit în lucrătorii de mâine. Cei ce nu vor înțelege lucrul acesta vor culege roadele tristeții: biserici închise, copii care merg în lume și numai probleme. Fraților de pretudindenți, haideți să îmbătrânim cu rost!

Relații suplimentare cu privire la concurs: Daniela Barbura: 0722-317934, 0256-467456, 0356-105071, email: daniela_barbura@yahoo.com

Pentru tot ce-a fost, este și va fi doresc ca toată slava și gloria să-i fie aduse Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt. AMIN.

Rob al lui Hristos,
Samuel Cristian Muică

Concursul „TALANTUL ÎN NEGOȚ”

Odată cu sosirea toamnei, pe lângă emoțiile începutului de an școlar, pentru mine apar și emoțiile unei noi ediții ale Concursului biblic pentru copii „*Talantul în negoț*”. În mintea mea se nasc tot felul de întrebări: „*Ce cărți vor fi de studiat anul acesta?*”, „*Care sunt grupele de vârstă?*”, „*Ce versete avem de învățat?*” etc.

Totul a început în urmă cu șapte ani, când eram în clasa a IV-a și am participat pentru prima oară la concurs (atunci era prima ediție), dar nu m-am calificat deoarece nu prea am studiat. Apoi în următorii ani m-am ambiționat și, cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit ca în fiecare an să mă calific la o etapă superioară. În clasa a V-a am ajuns la faza pe județ, în clasa a VI-a am ajuns până la faza pe comunitate, în clasa a VII-a am ajuns la faza interregională (pe atunci era ultima fază), iar în clasa a VIII-a am participat la prima ediție națională. Nu mi-a fost deloc ușor să realizez aceste performanțe, mai ales că participam și la olimpiadele școlare, dar pot spune că atunci când l-am pus pe Dumnezeu pe primul loc, am văzut binecuvântarea Lui și la școală.

De mic copil eram captivat de povestirile biblice, mai ales de modul în care erau ele expuse la școala duminicală, dar pot spune că ceea ce a trezit în mine apetitul pentru citirea Scripturii, a fost acest concurs.

El m-a învățat că pentru înțelegerea unei cărți din Biblie, este necesară citirea repetată a cărții și acordarea unei atenții deosebite detaliilor, care pot determina înțelegerea corectă sau greșită a cărții.

Totodată, concursul, prin cărțile propuse, m-a ajutat să îmi formez o cultură generală biblică foarte bogată. Am învățat lucruri esențiale din istoria omenirii (facerea omului, căderea în păcat, Turnul Babel etc.), din istoria poporului evreu (istoria patriarhilor, cucerirea țării promise, exilul babilonian). Ceea ce mi-a plăcut într-un mod deosebit, au fost evangheliile și epistolele (motiv pentru care am ales în fiecare an Noul Testament), din care am învățat o mulțime de concepte-cheie referitoare la viața de credință și care m-au ajutat să înțeleg anumite lucruri pe care înainte nu le înțelegeam.

Tot prin acest concurs am cunoscut numeroși copii, iar cu câțiva dintre ei încă mai țin legătura. Acest concurs este o ocazie foarte bună să îți faci prieteni noi și să cunoști persoane din alte zone ale țării.

În concluzie, „*Talantul în negoț*” a avut o contribuție considerabilă în creșterea mea spirituală și în maturizarea mea ca adolescent.

Marius Simonescu,
Biserica *Filadelfia*, Timișoara

Talantul în negoț

Antonio, ce faci?

Citesc din Biblie.

Da? Și ce anume citești?

Citesc „*Pilda talanților*”.

Ooo, asta e foarte bine! Dar, înțelegi tu ce citești, dragule?

Nu prea... Uite, înțeleg că primul om a primit 5 talanți, a făcut negoț cu ei, deci comerț, și a mai câștigat 5 talanți. Și așa mai departe. La fel a făcut și cel de-al doilea, care a primit 2 talanți. Dar nu înțeleg ce înseamnă asta. Trebuie să mă apuc și eu de afaceri?

O, nu, dragă. Asta înseamnă doar că trebuie să-ți folosești talentul pe care ți l-a dat Dumnezeu, oricare ar fi el...

Adică să cânt sau să recit?

Da, și asta, dar mai sunt și altele: să ajuți pe cei din jurul tău, să faci curat, să gătești, să desenezi. Orice talent pe care îl ai trebuie să-l pui în slujba lui Dumnezeu și acesta va aduce multe binecuvântări asupra ta.

Înțeleg. Adică, dacă dăruiesc ceva din mine și altora, voi câștiga așa cum spune nenea de la televizor...

Da. Dăruiești și câștigi. Dar asta nu se referă numai la lucruri materiale. Câștigi bucurie, pace, bunăstare sufletească...

Aha... Așa am făcut odată când m-a rugat bunicul să-l ajut să treacă strada, că nu prea mai vede, iar la urmă, când m-a sărutat și mi-a mulțumit, am fost așa de bucuros!

Exact.

Dar nu înțeleg de ce al treilea om din parabolă și-a îngropat talentul?

Ei, lui i-a fost frică să-l folosească. S-a temut că n-o să reușească să facă nimic cu un singur talant și că n-o să aibă de unde să-i dea înapoi stăpânului când o să-l ceară, și atunci s-a gândit că mai bine să nu-l folosească.

E ca atunci când imi pun banul în pușculiță și nu-l cheltui de teamă că nu o să-l mai am?

Nu chiar. Hai să-ți spun o poveste adevărată ca să înțelegi mai bine. Vrei?

Sigur.

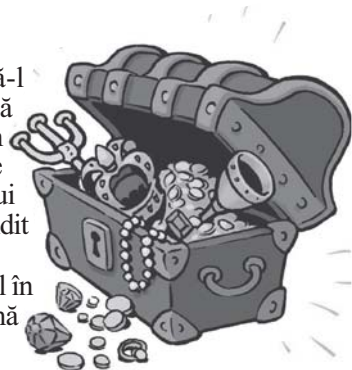
Când eram tânără, am cunoscut un om foarte talentat la pictură. Făcuse și școala de arte plastice și toată lumea care-i vedea lucrările, îl lăuda spunând că sunt foarte frumoase și că e foarte talentat. Când a ajuns în alt oraș, unde s-a dus să-și desăvârșească studiile și-a făcut o mulțime de prieteni nepotriviți. Aceștia l-au învățat să bea și să chefuiască fără grijă, că doar acum nu mai sunt părinții lângă el să-l tragă la răspundere și să-l certe. Așa a făcut. Zilele treceau tot într-un chef și pe la școală nu prea mai trecea, iar de pictat, nici vorbă. După câțiva ani, a văzut că în loc să devină un pictor cunoscut, de-abia mai reușea să zugrăvească pe la casele oamenilor și nici acolo, pentru că toți banii îi cheltuia pe băutură. Fiind mereu beat, nu-l mai chema nimeni să lucreze.

Și ce s-a întâmplat cu el?

A murit din cele din urmă din cauza alcoolului. Dumnezeu i-a cerut socoteala și cum plata păcatului e moartea...

Înțeleg acum. Eu n-am să fac așa niciodată!

Să te ajute Dumnezeu.

Ce a însemnat concursul

„Talantul în Negoț” pentru mine

Obişnuiam ca vineri seara să merg la biserică pentru a participa împreună cu tinerii de vârsta mea la studiu biblic. Acolo învățătorul ne-a întrebă: „N-ai vrea să participai la un concurs biblic?” Am acceptat imediat și acesta a fost primul meu contact cu concursul *Talantul în Negoț*. A fost chiar prima ediție a concursului, iar de atunci, am participat la următoarele cinci ediții.

La cea dintâi ediție a fost puțin diferit de ceea ce este concursul *Talantul în Negoț* astăzi. La început era inclusă o probă de recitare (Psalmii sau o poezie), iar a doua probă era cu întrebări de cunoștințe biblice generale. Începând cu a doua ediție, concursul *Talantul în Negoț* a intrat pe făgașul pe care îl cunoaștem noi astăzi. De la această a doua ediție, concursul a început să-mi placă tot mai mult. Dacă ar fi posibil, vă spun sincer, aș participa și acum.

Eu consider că acest concurs este un dar de la Dumnezeu pentru copii și adolescenți. La fiecare ediție a concursului am putut învăța și experimenta ceva nou din Cuvântul lui Dumnezeu. Poate nu toți sunt de acord cu părerea mea, dar eu cred că **Talantul în Negoț a fost cel mai bun lucru care mi s-a putut întâmpla, într-o vreme în care Cuvântul lui Dumnezeu este neglijat și lăsat de-o parte.**

Acest concurs a avut o mare influență asupra mea și a însemnat mult pentru mine.

În primul rând, Talantul în Negoț a fost și este o modalitate de a învăța Cuvântul lui Dumnezeu. Este minunat să fi provocat la studierea Scripturii. Mulți consideră că este de ajuns să ascuți o predică sau să citești din Biblie. Eu vă spun că aceștia sunt doar doi pași (primii doi pași), prin care Cuvântul Sfânt intră în viața noastră. Pe lângă auzire și citire, este nevoie de studiere, memorare și meditare la Cuvântul Scripturii. Acești trei pași din urmă sunt foarte importanți.

Concursul *Talantul în Negoț* se ocupă îndeosebi cu citirea, studierea și memorarea Scripturii. Cunoșcând Cuvântul lui Dumnezeu te luminezi pentru că, după cum spune în Psalmul 119:105 „Cuvântul lui Dumnezeu este o candelă pe cărarea noastră”. Dacă ai strâns Cuvântul lui Dumnezeu în inimă, nu te poți rătăci. Îmi aduc aminte de un verset pe care l-am văzut de multe ori afișat în sălile în care se ținea concursul: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbe 22:6). Dacă de mic ești obișnuit să studiezi Scriptura, atunci și când vei crește mare o vei face.

Este important să studiezi Cuvântul lui Dumnezeu și în afara unui concurs. Dar pentru un copil *e bine să i se dea startul*, să fie motivat în a învăța Biblia, așa cum am fost și eu.

Talantul în Negoț a fost și este un mijloc motivator, prin care se poate învăța Scriptura.

În al doilea rând, acest concurs a însemnat pentru mine, un nou mod de a-mi face prieteni. Cel mai important lucru este că, prin studierea Cuvântului, implicit prin concursul *Talantul în Negoț*, mi l-am făcut prieten pe Dumnezeu. În Ioan 15:14, ni se spune că suntem prietenii lui Dumnezeu dacă facem ce ne

poruncește El. Cum să faci ce îți poruncește Dumnezeu dacă nu cunoști Cuvântul Său? Astfel, dacă înveți Scriptura, cunoști ce îți poruncește Dumnezeu și o poți împlini, iar rezultatul e că devii prietenul lui Dumnezeu.

Apoi, îți faci prieteni noi din celelalte biserici participante, iar cei din biserică ta devin prieteni mult mai apropiați. Prin participarea împreună la studiu, am ajuns să ne cunoaștem mai bine, să ne spunem dorințele și părerile unii altora, cu alte cuvinte, să fim mai legați, mai uniți.

Îmi aduc aminte că, la o ediție a concursului, eram în clasa a VIII-a, m-am împrietenit cu un băiat pe nume Ema. Ne aflam la ultima etapă, la faza interregională, care avea loc la biserică Cezarea din Reșița. Eu și Ema, am avut, în urma concursului același punctaj și a trebuit să susținem o probă de baraj. La baraj ni s-au pus trei întrebări și amândoi am răspuns corect, dând exact aceleași răspunsuri. Până la urmă organizatorii au hotărât să ne acorde la amândoi același loc. Această experiență mi-a rămas în minte și de atunci ne-am împrietenit. Este minunat că prin intermediul Cuvântului, îți poți face prieteni noi.

În al treilea rând, concursul *Talantul în Negoț* a însemnat multă, multă muncă. Până să ajungi la partea, zic eu, frumoasă în care să susții concursul, este un drum lung. Ca să ajungi să treci mai departe sunt necesare săptămâni și luni de studiu.

Vreau să mulțumesc pe această cale, învățătorului meu Casian, care m-a pregătit, m-a ajutat să învăț și care m-a sprijinit chiar și atunci când nu aveam dorință de a studia. Îmi aduc aminte că, cu aproximativ două luni înainte de a susține o probă la concurs, cinci zile pe săptămână, câte două ore pe zi, eram la biserică și studiam, chiar și înainte de faza regională și națională. Chiar dacă afară era cald sau frig, ploua sau era timp frumos, noi mergeam consecvent la studiu, în timp ce ceilalți copii erau afară și se jucau, noi ne țineam de studiu. Nu vreau să ne scoatem în evidență, pentru că nu puteam face nimic dacă nu ar fi fost Domnul de partea noastră. Ce vreau să spun este: pentru a reuși **este nevoie de multă muncă.**

Concursul *Talantul în Negoț* a însemnat mult pentru mine, pentru că prin acest concurs m-am deprins la învățătură și acesta se vede și la școală și în orice domeniu. Recunosc că fără ajutorul Domnului nu puteam obține nimic așa că toată slava să fie a Lui.

În încheiere vreau să mulțumesc Domnului, fratelui Sami Muică și sorei Dana Barbura pentru că au pus bazele acestui concurs biblic. Este un lucru frumos și necesar copiilor din generația de azi.

În concluzie, prin acest concurs, poți învăța Cuvântul Vieții, îți poți face noi prieteni și îți deprinzi mintea la a învăța.

„Nu vă dați bătăuți niciodată căci Dumnezeu fie vă va pune o stâncă sub picioare sau vă va învăța să zburați!”

Domnul să vă binecuvânteze!

Marcu Ștefan (18 ani)

Biserica Penticostală *Carmel* - Timișoara

Probleme cu care se confruntă UN ÎNVĂȚĂTOR DE ȘCOALĂ DUMINICALĂ

Un aspect care ne este comun tuturor învățătorilor de Școală Duminicală, este că în cadrul activității cu copiii, întâmpinăm zile bune și zile mai puțin bune. Este foarte important însă modul în care ne raportăm la diferitele situații întâlnite. Având caractere diferite, și modul de a rezolva problemele va fi diferit; în fața problemelor unii cedează și „dau bir cu fugiții”, alții, dornici să rezolve problemele așa cum știu ei, devin impulsivi; o altă categorie de învățători nu admit faptul că există vreo problemă. Toți avem însă datoria ca atunci când sesizăm o problemă sau o situație critică, să facem tot ce ne stă în putință pentru rezolvarea acestor situații. Uneori ajunge să ne rugăm, dar de cele mai multe ori trebuie să și acționăm în câteva direcții.

Dacă în trecut problemele întâmpinate în cadrul organizării școlii duminicale au fost cele legate de lipsa de spațiu, resurse materiale sau financiare, în majoritatea bisericilor lucrurile acestea nu mai constituie o problemă astăzi. Însă, realitatea și experiența ne arată că încă sunt greutăți în lucrarea din cadrul Școlii Duminicale. Iată câteva dintre problemele cu care se poate confrunta un învățător:

1. Cu siguranță fiecărui învățător i s-a întâmplat ca, în timpul lecției să fie întrerupt de vreun „copil neastâmpărat”, care mereu are ceva de întrebat sau de adăugat, sau de un copil care se foiește apoi deranjează pe ceilalți, sau un copil care face glume, etc. Este un moment dificil cu care ne confruntăm fiecare dintre noi.

Dar ce se întâmplă dacă un copil ajunge să te întrerupă în mod regulat, în timp ce încerci cu cea mai mare conștiinciozitate să transmiți mesajul biblic? Unii dintre noi am pedepsi acel copil, punându-l la colț, alții am merge revoltați la părinți, spunându-le că nu și-au educat bine copilul, iar alții, poate pur și simplu l-am scoate de la oră. Nici una dintre aceste metode de corijare nu sunt eficiente 100%, pentru că pot îndepărta copilul de școala duminicală, și poate mai târziu, de biserică. Într-adevăr este foarte deranjant ca un copil să întrerupă lecția, dar înainte să acționezi, caută să găsești motivul pentru care o face.

E posibil ca problemele copilului respectiv să fie complexe. Poate e un copil temperamental, care nu a beneficiat de o educație corectă. Ceea ce poți tu să faci la grupă, este să discuți cu toți câteva reguli de

comportament, poate chiar despre însușirea bunelor maniere. Se pot face jocuri de rol de către învățători, iar copiii să fie observatorii, după care într-o discuție finală și comună se pot prezenta consecințele aceluși comportament, gest sau vorbă. Acesată metodă este foarte eficientă în rândul copiilor! În primul rând ei văd învățătorul în altă ipostază decât cea la lecția, îi amuză, destinde atmosfera, și cel mai important, fără să își dea seama, învață cum să se comporte în societate.

Există și posibilitatea ca în familia din care face parte să nu i se acorde suficientă atenție și afecțiune, iar lipsa acestora îl determină să recurgă la tot felul de manifestări comportamentale din dorința de a ieși în evidență, de a fi în centrul atenției. La școala duminicală, la școală între colegi, sau oriunde altundeva unde nu este sub directa supraveghere a părinților, va găsi ocazia de a se exterioriza în acest mod. De ce nu se comportă astfel și în prezența părinților? El conștientizează că acele „ieșiri” nu sunt aprobate de către părinți și există riscul de a fi pedepsit.

În aceste situații, putem face cel puțin patru lucruri: în primul rând **să ne rugăm** pentru acești copii, apoi **să discutăm** cu responsabilul de lucrare sau chiar cu păstorul în vederea unei eventuale discuții și cu părinții. Nu este indicat să mergem direct la părinții copiilor să le spunem că au un copil neastâmpărat care mereu deranjează ora. Experiența arată că de cele mai multe ori părinții nu vă vor crede, din contră, vor suspecta că „aveți ceva cu copilul lor”. Apoi trebuie **să stabilim câteva reguli** de disciplină împreună cu copiii. Este foarte

important ca acele reguli să fie discutate cu copiii, să fie și ei de acord cu ele, deoarece astfel cresc șansele ca ei să le respecte, poate chiar își vor atrage atenția unii altora când le încalcă. Iar în ultimul rând, dar cel mai important, **să fim afectuoși** cu toți copiii, atenți la gesturile lor. Să facem tot posibilul ca ei să se simtă importanți și indispensabili în cadrul grupe de școală duminicală.

Există însă posibilitatea ca aceste manifestări ale copiilor să fie cauzate chiar de către unul din învățători! Posibil ca eu să „provoc” această atitudine a copiilor prin faptul că am o voce monotonă, copiii se plictisesc, iar cei mai curajoși își asumă angajamentul de a „destinde” un pic atmosfera din sală. Cum pot testa dacă eu sunt sau nu cauza acestor comportamente ale copiilor? Același tip de activitate pe care îl fac eu, să fie făcut de către învățătorii colegi, astfel pot urmări atitudinea copiilor. Dacă remarc că doar în timpul activităților susținute de mine copiii se comportă astfel, categoric la mine trebuie schimbat ceva. Prima etapă în a corecta o greșală este recunoașterea și descrierea ei corectă. Unde am greșit, ce nu am făcut bine, tonalitatea vocii e prea scăzută, poziția mea de „stejar” plictisește copiii, seriozitatea, sobrietatea citită de pe fața mea, toate acestea pot fi piedici în comunicarea cu copiii. Uneori ne este greu, dar trebuie să ne corectăm greșelile, și să lucrăm la perfecționarea noastră continuă.

2. La școala duminicală vin copii diferiți. Unii poate au un temperament extravertit, fiind sociabili, deschiși, comunicativi, alții au un temperament introvertit, fiind mai retrași, mai timizi. Cu ușurință sau nu, cu ajutor sau fără, dar oarecum reușim să

creăm o armonie la grupă. Dar ce e de făcut dacă la grupă vine un copil care nu se încadrează în tiparele „normalității”?

Dacă de exemplu la grupa de copii se prezintă un copil cu o deficiență senzorială (deficiență vizuală, deficiență de auz, deficiență mintală), deficiență motorie (invalidități corporale), sau orice alt tip de deficiență la nivel comportamental, ce e de făcut? Pentru a evita orice fel de neplăceri, ar fi bine ca toți copiii de la școala duminicală să fie pregătiți din timp pentru o astfel de întâlnire, cu un copil cu nevoi speciale. Dacă știi deja că vei avea un astfel de copil la grupă, vorbește-le celorlalți despre deficiența respectivă, arată-le imagini, sensibilizează-i, folosește-te de o povestire pentru a prezenta viața unui astfel de copil. Spune-le că Dumnezeu îl iubește și pe el la fel ca și pe ceilalți copiii, iar ei pot să îi fie un ajutor numai prin faptul că își arată prietenia. Dacă îi vei pregăti din timp, și le vei spune: „Știți, duminica viitoare vom avea un nou coleg, el are un handicap, nu vede. Vă rog să îl primiți cu prietenie între voi”, copiii cu siguranță îl vor primi cu căldură printre ei. Dacă nu îi pregătești

pe copii din timp, sau suficient de bine, la momentul întâlnirii, când copilul cu deficiență pășește în sală, toți copiii se vor uita la el cu uimire, vor șușoti, vor fi reticenți în a interacționa cu el. Un copil deficient vizual are auzul bine format, și percepe chiar și undele sonore cele mai joase, în consecință, el poate percepe dacă este ținta discuțiilor, iar dacă nu se va simți în siguranță la grupă, va refuza să frecventeze școala duminicală. Dacă se întâmplă să ai, sau urmează să ai la grupă un copil cu deficiență auditivă, vei avea mai mult de lucru, în sensul că nu numai deficiența în sine trebuie explicată copiilor (în termeni cunoscuți lor, nu folosi termeni științifici), ci ar fi bine să le prezinți imagini și cu aparatul auditiv. Copiii sunt foarte sinceri și foarte direcți, și dacă tu nu le spui că acel copil are nevoie de aparat pentru a auzi mai bine, ei îl vor întreba chiar pe copil, iar astfel s-ar simți stânjenit. Copilul cu deficiență auditivă de cele mai multe ori dă impresia cum că ar fi mai agresiv decât oricare alt

copil. El în esență nu este un copil agresiv, ci prin faptul că gesticulează în timp ce spune ceva, vorbește destul de tare raportat la ceilalți, nu aude ce spun cei din jurul lui, și lucrul acesta îl supără, toate aceste manifestări ale lui ne pot face să credem că este agresiv.

Atât copilul deficient vizual, cât și cel auditiv, trebuie așezați în față, în primul rând, copilul deficient vizual, în funcție de gradul de deficiență, uneori poate distinge umbrele celor din fața lui, iar copilul deficient auditiv poate citi de pe buze. Pe lângă acestea, în față nu sunt deranjați de toate mișcărilor din clasă.

Copilul deficient mintal respectiv copilul cu tulburări comportamentale trebuie și el integrat în grupă cu multă finețe. Ei sunt cel mai des ridiculați de către copiii, iar faptul că se râde pe seama lor aproape că nu îi deranjează deloc, din contră, par să se simtă și ei bine. Dar faptul că râd pe o glumă făcută pe seama lor nu înseamnă că nu sunt deranjați, ci ei pur și simplu nu percep că ei sunt ținta bunei dispoziții.

Dacă la grupa la care ești învățător se află vreun copil cu vreo deficiență menționată mai sus, sau cu orice alt tip de deficiență, ar fi indicat ca în permanență să se afle un învățător în preajma acelui copil, în primul rând el s-ar simți în siguranță știind că o persoană matură și capabilă este în preajma lui, iar apoi îl poți supraveghea și ajuta mult mai bine.

Tu și eu, ca și învățători, dar mai ales ca și copii ai lui Dumnezeu, avem obligația de a evita orice fel de situație stânjenitoare pentru vreun copil. Trebuie să dovedim copiilor că ne preocupăm soarta lor, în același timp ei trebuie să simtă atașament din partea noastră.

Editha Coșarbă

Te Laud

Eu sunt mic, dar bine știu,
Că în inimioara mea
Dumnezeu a ocupat
Locul cel mai important.

La fel ca pasărea voioasă,
Cu-al ei ciripit duios
Îl laud și eu nencetat,
Pe-al meu stăpân, Isus Cristos.

Așa cum floarea din câmpie,
Petalele spre cer le-nalță,
Înalț și eu mâinile mele,
Spre Tine, Împăratul slavei.

Chiar dacă eu sunt mic acum,
Și multe am de învățat;
Un lucru știu și-l prețuiesc:
Că mă iubești neîncetat.

CONFERINTE REGIONALE ANUALE

17 05 2008 - Conferința învățătorilor din
Comunitatea Regională Oradea

06 09 2008 - Conferința învățătorilor din
Comunitatea Regională București

27 09 2008 - Conferința învățătorilor din
Comunitatea Regională Arad

04 10 2008 - Conferința învățătorilor din
Comunitatea Regională Oltenia-Argeș

11 10 2008 - Conferința învățătorilor din
Comunitatea Regională Cluj

01 11 2008 - Conferința învățătorilor din
Comunitatea Regională Suceava